

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2014.
április

Adventszemle

*Valahol
Afrikában*

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

12

3 Vezércikk
Virgiliu Peicu
Elhívás

- 4 Hírszemle**
- Romániai egyház
 - Világegyház
 - Közlemények
 - Eseménynaptár 2014 májusára
 - Nyugvóra tért

8 Alapcikk
Bianca Voinescu
Valahol Afrikában

- 11 Ismerjük meg adventista családunkat**
- A báiilesti-i gyülekezet
 - Grönland

16

12 Lelki élet
Traian Aldea
Késői eső

- 15 Igék és jelentésük**
Gabriel Işvan
Mit jelent a halottakért való keresztség?

16 Hét példázat titkai
Mezei Áron
Az Isten országáról szóló példázatok (III)

18 Egészség
Theodore N. Levterov
A hetednapos adventisták és az egészség

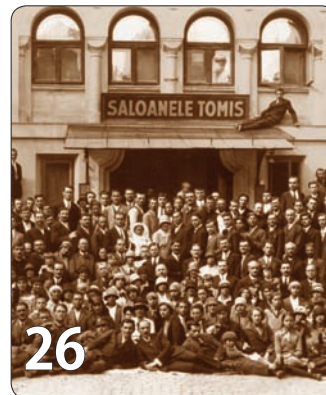
18

21 Adventista Teológiai Intézet
Marius Munteanu
Munkahelyet keresel?
Kapcsolatfelvétel: Lk 10:2

22 Történelem és vallás
Dana Bordeianu
Baciu Pintilie
– hűség a próbában (II)

24 Jelenkori történelem
Iosif Suciu
TKV

26 Archívum
Dumitru Popa
Az advent történelem sajátos fejezetei

26

30 Gyermekoldal
Alina Chirileanu
Csodák
Királyok a Bibliában

31 Szívtől szívnek
Teodor Huţanu
„Isten színe előtt”

2014. április. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Iosif Diaconu Tanácsadók Teodor Huţanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neaţu, Georgetta Pîrlitu, Szász Ernő, Ştefan Tomoioga, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu Fordította és szerkesztette Bartha Sándor Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Şos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Elhívás

„Szenteljete**k** böjtöt, hirdessete**k** gyűlést; gyűjtséte**k** egybe a véneket, a földnek minden lakosát az Úr**nak**, a ti Istenete**k**nek házába, és kiáltsatok az Úr**hoz**.” (Jóel 1:14)

Ebben a hónapban, pontosabban 2014. április 20-án a romániai Hetednap Adventista Egyházban olyan esemény kerül megrendezésre, amely stratégiai és missziós szempontból meghatározó lehet az elkövetkező öt évre nézve. Az unió választási közgyűlését minden alkalommal nagy érdeklődéssel követték az adventista egyháztagok, de főleg a szolgálattelvők. Ebből az alkalomból kérdések vetődnek fel, elemzik a múltat és a jövőbe tekintenek. Az egyik egyre halkabban feltett kérdés a következő: egyáltalán még beavatkozik Isten? Intéz-e még olyan elhívást népéhez, mint tette a próféták idejében? Vagy mindaz, ami történik, nem más, mint egyesek óhajának, bizonyos személyek iránti szimpátiájának, barátságának a gyümölcse vagy olyan emberek ténykedései, akik az egyházat „kiszolgáló” intézménynek tekintik?

Mindig fájdalommal tölt el, valahányszor felteszik vagy sugallják ezt a kérdést. Az évek során megállapíthattam, ezért tudom, hogy semmi sem nyugtatóbb, jótékonyabb, semmi sem járul hozzá a haladáshoz jobban, mint az a biztosságérzet, hogy Isten vezet. A történelem tele van olyan esetekkel, amikor az emberek – Jézus nevében – kisajátították Isten művét, és emberi ugródeszkanak használták. Bizonyára mindezek mögött „az” áll, aki mélységesen gyűlöli Istent és egyházát. Ezért vált szükségessé, hogy Isten emberei a népet éberségre, odaszentelődésre és Istennel való együttműködésre szólítsák fel.

Amikor Saul királlyá választották Izraelben, a nép Isten vezetésénél többet akart, ezért Sámuel Micpába, az Úr elé gyűjtötte össze a népet (1Sám 10:17). Egy ilyen eseményt nem élhetünk át, ha a népet nem hívjuk Isten elé.

S ott azt parancsolta a prófétának az Úr: „Fogadd meg a nép szavát mindenben!” Vagyis, tedd azt, amit kérnek. A nép elutasítja győzelmet biztosító vezetésemet, és azt akarja, hogy az Én nevemben saját akaratuknak tegyenek eleget. Akarják a jelenlétemet, de csak azért, hogy a környező népek példáját követve saját akaratuknak

szolgáljanak. S mily meglepő, hogy Isten elfogadja kérésüket! Ám ugyanakkor elmondta nekik azt is, hogy mivel visszautasították közvetlen vezetését, elvesztik fiaikat, leányaikat és áldásaik legjavát (1Sám 8:10-17).

Amit nem értettek meg az akkori zsidók, nem értették meg az idők során lelki utódaik sem. Nem elég használni Isten jelenlétének vallásos jelképeit és azt mondani, hogy minden, ami történik, megegyezik az Ő akaratával, hanem el kell fogadni jelenlétét, vezetését és akaratát. Komolyan kell kérni, hogy adja tudtunkra véleményét. És Ő meg fogja tenni. Ez úgy érhető el, ha a népet odaszentelődésre, böjtre és imára hívjuk ezen esemény során.

A nép a „tornác és az oltár” között kiáltsa, mivel mi akarjuk Isten vezetését. Gyakran mondják nekem, hogy Isten emberei által vezet. Ezzel egyetértek, de éppen ilyen igaz az is, hogy Isten embereinek a véleménye nem minden esetben egyezik meg az Ő akaratával. Gyakran törekszünk arra, hogy Isten művét végezzük a mű Istene nélkül. S ebből keletkeznek a sikertelenségek és a félelmeink.

Hogy ez ne történhessen meg, az egész nép kiáltsa az Úr előtt: „Fújjatok kürtöt a Sionon; szenteljete**k** böjtöt, hirdessete**k** gyűlést! Gyűjtséte**k** össze a népet, szenteljéte**k** meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket, gyűjtséte**k** össze a kisdedeket és a csecsszopókat; menjen ki a völgyégy az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából. A tornác és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtok a pogányok. Miért mondanák a népek között: hol az ő Istenök?” (Jóel 2:15-17). ■

Virgiliu Peicu
a Curierul Adventist
főszerkesztője.

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Tájékoztató a Hetednapi Adventista Egyház kommunista időszakbeli történelmével kapcsolatos vitákra vonatkozóan

Az utóbbi időben egyre több szó esett a Hetednapi Adventista Egyház kommunista időszakbeli történelméről, ezért a Román Unió Bizottsága újra nyilvánosan kiáll az 1989-es események után előterjesztett állásfoglalása mellett. Ennek értelmében egyházunk hivatalos álláspontja a következő:

– Az 1990. június 14/5/P.V. 24. számú határozat:

„Megvizsgálva a múltat, felelősséget vállalunk az elmúlt évek nehéz körülményei közepette történt tévedésekért és helytelen magatartásért, és mélyszélesen sajnáljuk azokat a félreérthető viselkedésmódokat, amelyek Isten egyházának mindenkori alapelvei ellen irányultak, mint például a szombat megtartása általunk és gyermekeink által; az egészséges életmód népszerűsítése; az egyházi javakkal való hűségesség sáfárkodás; minden külső befolyással szembeni semlegesség megtartása és mások. Elismerjük, hogy ezek a határozottságot nélkülöző lépések népünk között sokakban Isten iránti hűtlenséget eredményeztek. Sajnáljuk, hogy köreinkben inkább az elsőbbség, mint a szolgálat lelkületét engedték meg, és teret adtunk a gyanúsítgatások és az egységet megbontó légkörnek. Ezt az ünnepléses vallomást Isten előtt tesszük, Aki képes és meg is akar bocsátani azoknak, akik határozottan elfordulnak a bűntől, és meghívjuk népünket, hogy egyesüljön velünk az önvizsgálatban és szakadjunk el a már családiássá vált bűnöktől, hogy a várakozók tömegeire eljöhessen a megújulás ideje.

Az elmúlt 45 évre visszatekintve – még hűtlenségünk ellenére is – van okunk mélyszéles hálával emelni fel szemünket, hiszen Isten jóságos karja volt velünk és egyházával, megőrizte boldog reménységünket és gyarapította imádkozásunk sátorát azáltal, hogy több tíz-

ezer új lélek csatlakozott népéhez. Hálaság vagyunk a névtelen hősök ezreinek, akik az elnyomás idején a Léleknek engedve ismeretlen és kockázatos utakon járva vállalták az önkéntes munkát, és az éhező népnek szent és ritka írást terjesztettek mindenki számára érthető nyelven.”

továbbá:

– A 2006. november 26/120/P.V. 20. számú határozat, amely megjelent az *Adventszemle* 2006. decemberi számának 28. oldalán, egyházunk hivatalos honlapján valamint az *Adventista Infóban*.

„A Hetednapi Adventista Egyház Vezetőtanácsa úgy véli, hogy a Securitate irattárának nyilvánosságra hozatala egy igazságos cselekedet, amelyből a román állampolgárok levonhatják azt a tanulságot, miszerint előbb vagy utóbb mindenki szembesül cselekedeteivel, és minden rejtett dolog napfényre kerül, s ennek értelmében vigyáznunk kell arra, ahogyan élünk.

Bár tudatában vagyunk annak, hogy jelen helyzet nem járul hozzá a társadalmi béke megerősödéséhez, sőt ellenkezőleg, újabb válaszfalakat és elégedetlenséget szül, kérjük a jó Istent, hogy irgalmazzon népünknek, és főképpen az ifjabb nemzedéket segítse meg, hogy megtanulja a zaklatott történelem lelkéjét, elkerülje a múlt hibáit és egy bizalomra és kölcsönös tiszteletra alapuló társadalom épüléséhez járuljon hozzá.

A kommunista rezsim bukása óta eltelt tizenhét év kellően hosszú időszakot jelent ahhoz, hogy akik engedtek az akkori nyomásnak és a gonoszszal egyesítették erőiket – annak érdekében, hogy meggyalázzák és nehézséget okozzanak ártatlan embertársaiknak, s ezáltal támogassák a kommunista diktatúrát –, sajnálatukat fejezzék ki tetteikért, megvallják és Istentől valamint

azoktól is bűnbocsánatot kérjenek, akiknek ártottak.

Akik nem félik Istent, úgy gondolják, hogy a dolgot elintézhetik elkenődözve. Ám a keresztények hiszik, hogy minden vallási és erkölcsi megújulás a bűnök beismerésével és megvallásával kezdődik, ezért kötelességük jó példát adni, beismerve gyengeségeiket és tévedéseiket, ha valamilyen formában együttműködtek a kommunista rezsim politikai rendőrségével. Ezt a magatartást várjuk el főleg a lelkészi kartól, hiszen elsősorban ők felelnek az általuk kiszolgált gyülekezetek erkölcsi megújulásáért.

Hisszük, hogy senki sem ítélkezhet azok fölött, akik az együttműködés vétkébe estek, mivel nem ismeri azokat a körülményeket, amelyek ilyen helyzetekhez vezettek, illetve nincs tudomása arról a nyomásról, amelynek ki voltak téve. Ezért arra bátorítunk minden keresztényt, hogy elnézően tekintsen rájuk, és tegyen meg minden tőle telhetőt ezen személyek visszanyerése érdekében, valamint azért, hogy beteljesüljön az Úr imája, s így a „miként a mennyben, úgy a földön is” valóra váljék.

Mindezek mellett úgy értékeljük, hogy akiről bebizonyosodik, hogy együttműködtek az államhatalmi szervekkel, nem szolgálhatnak lelkészként tovább.”

Ezen határozat értelmében az Unió Bizottsága minden alkalmazottjától azt kérte, hogy nyilatkozatban rögzítse, miszerint nem működött együtt a kommunista rezsimmel.

Ennek következtében, és e határozat iránti következetességében az Unió Bizottsága nem ellenezte egyetlen könyv megírását sem, amely a Hetednapi Adventista Egyház kommunista rezsim alatti történetét taglalja, alapul véve a Securitate irattárát vagy más kommu-

nista forrást. Mindazonáltal egyetlen ilyen írást sem tulajdonított hivatalos álláspontjának, de nem is korlátozta azok munkáját, akik ilyen irányú kutatást végeztek.

A *Biserica în pustiul roșu* című könyvvel kapcsolatosan megjegyezzük, hogy a szerző kifejezett kérésére az Unió Bizottsága engedélyezte, hogy a könyv a Viața și Sănătate Kiadó gondozásában jelenjen meg, mint ahogy engedélyezte ezt más szerzők esetében is. A mű tartalmáért maga a szerző vállalta a felelősséget, s ez a könyvben is határozotlan meg van jelölve. A Viața și Sănătate

Kiadó nem terjeszti ezt a könyvet, és nem támogatta anyagilag sem a kiadását, sem a terjesztését. Erről kizárólag a szerző gondoskodott.

Sajnálattalunknak adunk hangot az elődeink emlékét érintő kijelentésekért, ezért tiszteletünket és értékelésünket fejezzük ki mindenikük személye iránt. A mennyei Atya adja meg az örök jutalmat törekvéseikért és áldozataikért, amelyeket hazánkban az evangélium ügyéért meghoztak.

Kérjük a jó Istent, hogy továbbra is vezérelje egyházát a megújulás, a reform valamint a missziómunkában, hogy „az

igazságot követvén szeretetben, minde-
nestől fogva nevedjünk abban, aki a
fej, a Krisztusban; akiből az egész test,
szép renddel egyberakotván és egybe-
szerkesztetvén az Ősegedelmének min-
den kapcsaival, minden egyes tagnak
mértéke szerint való munkássággal tel-
jesíti a testnek nevedkedését a maga föl-
építésére szeretetben” (Ef 4:15-16).

Az Unió Bizottsága – 2014. 02. 03.

Forrás: *Adventista Info*:
668/2014. március 7.

■ VILÁGEGYHÁZ

Április 26. – A Missziós Könyv Napja

Az elmúlt évtizedben világszinten több százmillió példányban lettek terjesztve a missziós évkönyvek. Az új év minden új tematikájú könyve hozzáadódott a gyűjteményhez, hogy minél szélesebb rétegeket elérhessünk, és minél több szinten bemutathassuk az advent üzenetet (például: Biblia, próféciák, egészség, Jézus Krisztus). „Mivel a világon sokfelé áldásként tekintettek a kezdeményezésre, az egyház vezetői elhatározták, hogy a **Missziós Könyv Napja** rendezvényt a világszéles egyház hivatalos programjai közé sorolják” – közölte Wilmar Hirle, a Generál Konferencia Kiadványok Osztályának aligazgatója.

Idén április 19-e lett meghatározva, ám a divíziók és uniók választhatnak egy más napot is, ha ez az időpont egybeesik más helyi vagy regionális eseményekkel (a Dél-Amerikai Divízió például május 31-ét választotta). Romániában az Unió Kiadványok Osztálya **április 26-át** (és az azt követő vasárnapot) választotta a **Missziós Könyv Napjának**. Ebben az időszakban hazánkban a keresztyének a húsvétot ünneplik, ezért az Istenről, az életről és a jövőről szóló beszélgetések jó táptalajra találnak.

„Minden hívőnek ki kell vennie részét a tömeges terjesztésből” – bátorít Ted Wilson, az Adventista Egyház elnöke, aki mindent megtesz az év könyvének népszerűsítése érdekében. „Körülöttünk minden jel arra utal, hogy Jézus eljövetele a küszöbön van.” A nemzetközi események valóban felkeltik figyelmünket. Óvakodva a riasztás szélsőségetől – de a közönytől is – arra hívtunk, hogy örködjünk és vegyük ki részünket a missziómunkából.

Idén hazánkban négy könyvet ajánlunk, amelyekkel minél szélesebb rétegeket érhetünk el, és amely jótékony hatással lehet úgy a könyv címzettje, mint annak adományozója számára. Íme, a rendelkezésünkre álló címek: *Egészség-TEREMTŐ ötletek* (a 2014-es év könyve, amely az idei évre szóló egészségügyi evangelizáció része. Ára: 2,5 lej); *A nagy küzdelem* (az elmúlt két évben volt az év könyve, amely mindig időszerű bibliai próféciákat tartalmaz. Ára: 5,5 lej); *Jézushoz vezető út* (egy klasszikusnak mondható könyv, mellyel az embereket közelebb vezethetjük a Megváltóhoz. Ára: 1,5 lej). Világszinten az év könyve a *Minden képzeleten túl*, amely digitális formátumban ingyenesen érhető el

a kiadó honlapján a *Jézushoz vezető út* című könyvvel együtt. Emellett *A nagy küzdelem* is olvasható, illetve letölthető a www.cartaanului.ro honlapról.

A programmal kapcsolatosan forduljatok tájékoztatásért a lelkészek révén az egyházterületek kiadványterjesztőihez.

Kiadványok Osztály

Az oroszországi és az ukrajnai adventista egyházvezetők közös nyilatkozatban békére és imádkozásra buzdítanak.....

Az oroszországi és az ukrajnai Hetednapos Adventista Egyház, valamint más kelet-európai adventista egyházak vezetői közös nyilatkozatban szólították fel az egyháztagokat és „minden jóindulatú személyt”, hogy járuljanak hozzá a „megbékéléshez”, miközben Ukrajnában egyre inkább terjednek a politikai zavargások.

Az ukrajnai Adventista Egyház elnöke, Viktor Alekseenko februárban arra kérte az adventistákat, hogy imádkozzanak hazájukért, és tartsák távol magukat az utcai zavargások és a helyi sajtó által terjesztett provokációktól.

Viktor Alekseenko is azon nyilatkozat aláírói között van, amely felszólítja az advent hívőket és a gyülekezet

tagjait, hogy járuljanak hozzá „az Isten kegyelme által felkínált emberi méltóság, egyenlőség és egység” megteremtéséhez.

„Felszólítjuk a Hetednapos Adventista Egyház minden tagját, hogy ne csatlakozzon politikai nyilatkozatokhoz és megnyilvánulásokhoz, amelyek a már

meglévő feszültséget fokozhatják. Meghívunk minden jóindulatú személyt, hogy csatlakozzon a béke megteremtéséhez szüntelen imádkozva minden nézeteltérés békés megoldásáért, valamint a testvériség és együttműködés légkörének megteremtéséért, ezáltal járulva hozzá a különböző kultúrák és ideológiai rendszerek közötti megértéshez, s az emberi fajok, nemzetek, vallások és politikai meggyőződésű emberek közötti jó egyetértéshez.

Ez egyházunk hivatalos álláspontja. Személyes véleménynek tekintetek minden más nyilatkozatot, amely nem egyházunk hivatalos hírközlő csatornáin terjed.”

Forrás: Adventista Info: 669/2014. március 14.

■ KÖZLEMÉNYEK

Quit&Win 2014 – Dohányzásleszoktató kampány.....

A Quit&Win egy vetélkedőn alapuló kampány, amelyet a helsinki székhelyű Közegészségügyi Intézet kezdeményezett az EU-RO-OMS Irodával közösen. Hazánkban a kampányt a Nemzeti Közegészségügyi Intézet és az Egészségért, Nevelésért és Családért Egyesület (ASEF) szervez már 2000 óta. Nemzeti és nemzetközi erőforrásokat egyesítenek, hogy minél több embert segítsenek leszokni erről a végzetes szenvedélyről.

A terv szerint a páros számmal végződő években április 2. és 29. közötti időszakban a dohányzás mellőzését tűzték célul. A programba beiratkozó személyeknek technikai és erkölcsi támogatást nyújtanak, s akik sikeresen megtartóztatják magukat ebben az időszakban, részt vehetnek egy sorsoláson,

amikor május 31-e, a Dohányzásmentes Világnap alkalmából különböző jutalmakat sorsolnak ki. A 2014-es, nyolcadik kiadás alkalmával 2000 amerikai dollár értékű jutalmat ajánlanak fel, ezek között van mezőmésesi illetve a podiş-i egészségközpontok által felkínált kétszemélyes nyereményjegy is. Természetesen a jutalomosztásnál a jelentkezőket egy vizsgálatnak vetik alá, amelyből kitűnik, hogy valóban nem dohányoztak.

A Bukaresti Nemzeti Közegészségügyi Intézet, az ASEF és a Viața și Sănătatea Kiadó az élenjárói annak a szövetségnek, mely területi közegészségügyi hatóságokat, családorvosokat, szakorvosokat, gyógyszerészeket, dohányzásellenes- illetve ifjúsági szervezeteket tömörít magába, amelyek széles körben

terjesztik a tájékoztatókat és beiratkozási űrlapokat, hogy minél több embert a dohányzás elhagyására serkentsenek.

A beiratkozási űrlap letölthető a www.viataplussanatate.ro, www.viatastanatate.ro, www.semneletimpului.ro, www.sanatateplus.ro, valamint a www.asef.ro honlapokról.

Az *Élet+Egészség*, valamint az *Idők jelei* folyóiratok olvasói részt vehetnek a kampányban akár úgy, ha szeretnének saját és családjuk érdekében megszabadulni a dohányzás szenvedélyétől, akár mint nemdohányzó támogatók, akik a folyóirattal együtt kézhez kapott űrlapokat terjesztik.

*dr. Radu Negoescu, országos koordinátor,
Nicolae Florea, ASEF koordinátor,
Laura Vațe, a Viața și Sănătatea Kiadó koordinátora*

A lelkiismereti okokból egykor elítéltek találkozója.....

A Lelkiismereti Okokból Egykor Elítéltek Egyesülete meghívja tagjait a 2014. május 31-én tartandó XXV. ér-

tekezletre. Helyszín: a buzăi „Bethel” Hetednapos Adventista Gyülekezet, Mesteacănișului út, 8. szám.

További információk:

tel.: 0744-513124

e-mail: fostidetinutiazs@gmail.com

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2014 MÁJUSÁRA*

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
május 2–4.	Igehirdetési értekezlet	Méhkert	Derek Morris, Generál Konferencia
május 17.	Kommunikációs értekezlet	Méhkert	Corrado Cozzi, Inter-Európai Divízió
május 20–21.	Szombatiskolai értekezlet	Bukarest	Paolo Benini, Inter-Európai Divízió
május 31.	Lelkeszi továbbképzés	Méhkert	Jiri Moskala, Andrews University
május 31.	A Lelkiismereti Okokból Egykor Elítéltek Egyesületének találkozója	Bethel (Buzău)	Titu Ghejan, az egyesület koordinátora
május 31.	A <i>Curierul Adventist</i> centenáriuma	Cernica	Virgiliu Peicu, a <i>Curierul Adventist</i> főszerkesztője, Iosif Diaconu, szerkesztő

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

■ NYUGOVÓRA TÉRT

Geta és Emanuel Stoica

Geta és Emanuel Stoica testvéreinket, a fővárosi Noul Grant gyülekezet megbecsült tagjait 2013. szeptember 11-én kísérték időleges pihenőhelyükre. A házaspár egy közúti balesetben vesztette életét.

Maria Pârlea

Maria Pârlea testvérnő 1925. december 12-én született a Teleorman megyei Caravenești községben a Pavel és Tudora Pîsla családjában. Nyolc éves volt, amikor szüleit lenyűgözte a Ștefan Ivăncică testvérünk által hirdetett jelenvaló igazság szépsége.

Gyermekkorára és ifjú éveire mély benyomást tettek az akkori idők deportálásai. Családja végül a Tulcea megyei Sălchioara helységben települt le. Ezen

A gyermekek iránti szeretet az egyik legnemesebb érzelem. Aki ismerte Geta és Emanuel Stoicát, tudja, hogy ők igen csak kivették részüket a gyülekezet gyermekeinek keresztény neveléséből.

Egy év eltéréssel születtek, testvérünk 1956 nyarán, a testvérnő pedig a következő év őszén. Gyönyörű családot alapítottak, két gyermekük született: Alina és Laurențiu. És egy ideje három unokának is örülhettek: Ayan, Alessia és Sebi.

Szép, hűséges emberek voltak, akik tevékenyen részt vettek a gyülekezeti életben, de főképp a gyermekekkel dolgoztak. Geta testvérnő ápolónőként dolgozott a röntgen-osztályon, és mindig

események következtében sosem részeseülhetett megfelelő oktatásban.

1941 nyarán Teodor Coconcea lelkes keresztelte meg őt. Ez volt Sălchioara községben az első kereszttség. Pârlea Florea testvérral 1946-ban házasodtak össze, s az esküvőjük is az első volt a helység gyülekezetében. Három gyermekkel – Silvia, Virgil és Eugen –, kilenc unokával és nyolc dédunokával áldotta meg őket az Úr.

kész volt segíteni embertársain. Miki testvérünk – mert így ismerték őt – szerelőként dolgozott, és nem kevesen vették igénybe szolgáltatásait, mivel tudták, hogy lelkiismeretes munkát végez. Az 1993-as évtől kezdődően a keresztény irodalom terjesztésében is dolgoztak, a Noul Grant gyülekezet könyvtárát igazgatták.

A tragédia megrendítette a közeli hozzátartozók szívét, de az ismerősökét is. Hatalmas űrt hagytak szeretteik és gyülekezetük tagjainak szívében. Isten őröködjön nyugalomuk fölött és adja meg azt az előjogot, hogy a Stoica családdal újra találkozhatunk a Kristálytengernél.

Maria testvérnő türelmes és szorgalmas természetű volt, és a kapott lelki ajándékaival hozzájárult a helyi gyülekezet fejlődéséhez.

2013. december 4-én nyugovóra tért. Halála előtt megható imát mondott gyermekeiért és unokáiért. December 6-án a viszontlátás reménységével kísérték ki a temetőkerthe. „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé.”

Valahol Afrikában

Nem tudnám megmondani, mikor utaztam először Afrikába. Talán egy bizonyos cél vezérelt a két félteke közötti bolyongásomban, míg végül megtaláltam az utat a földrész felé. Egy szlovákiai nem kormányzati szervezet 2012 novemberében 11 hónapra alkalmazott orvosként. Burundi német és belga gyarmat volt, és 1962-ben nyerte el függetlenségét. A hutuk és tutsik között dúló etnikai polgárháború 2004-ben ért véget. Az egyre nagyobb népszaporulat csak súlyosbítja a szegénységet. A lakosság zöme megtért katolikus, és kevés számban vannak protestánsok is. A legtöbben vidéki környezetben, földművelésből élnek. Nincs társadalom- és egészségügyi biztosításuk, s az oktatási rendszert is negatívan befolyásolja a politikai instabilitás.

A fekete kontinens színei

Afrikába érve meghökkent a szenvedés és boldogság összefonódása, ám ez nem mindjárt az első alkalommal mutatkozik meg az egyszerű turista előtt, hanem csak akkor, amikor a kezed megismerte az ő kezüket és lábukat, és megbárátkozott a földjükkel. A csodálkozás összefonódik a szemükben rejlő félelemmel, a téged kiáltó gyerekek hangjában levő meglepetéssel; a felnőttek amolyan bős elszántsága, amikor kiejtik a neved; és a meg nem értett érzelmek keveréke – mindez sorompót állít világunk és az ő világuk közé. Burundi az egyik legszegényebb ország, s ez nagyon jól észrevehető az általános soványság, a nagyon sok alultáplált gyerek, vagy a földet taposó meztelen lábak láttán. Ez a nép a 21. században még a hagyományos orvoslást alkalmazza, eleven húsban végeznek el különböző vágásokat,

egyszerűen kivágják bizonyos testrészeit; törtenelmük nincs leírva, hanem szájhagyomány által terjed; kultúrájuk egyetlen eleme a dobosok és a fiatal lányok széldületes hajlongásai, táncai. Az édesanyák kisgyermeküket a hátukon hordozzák anyaságuk meghosszabbításaként; és minden afrikainak az életét az éneklés kíséri.

Ám e megtört szívekben lakozó varázslatos,

csodás dolog a szemekben, a szájban vagy a burundi köszöntés csodálatos mozdulataiban mutatkozik meg. Kísérteties és vonzóan csillogó a tekintetük. A gyermeki szem kerektségéhez hasonló öröm és boldogság láttán csak ámulni tudsz, és felteszed a kérdést, hogy ha már megértetted, hogy az üres gyomornak és a vörös port taposó talpagnak nincs köze a boldogtalansághoz, akkor vajon te mit kezdél a kapott öröm-pillanatokkal? Aztán ott van a játék az öregek szemében, amikor köszöntik a fehér embert, s ez éles ellentét mutat a fekete bőr öregedése és a fiatalos, félig kialvó, mókás tekintet között. Fáradhatatlan a burundi köszöntés, sosem unalmas ismétlődésekkel van tele, s minden találkozásnál kézszorítással jár. Szeretnek érinteni, mintha ezek a gesztusok semmissé tennék életük hiányosságait. Ismétlődően határozott és meleg kézszorítással köszöntik egymást. Fekete arcuk szélesen elmosolyodik, amint kiejtik: „Amahoro” azaz, „a béke legyen veled”. Szinte betegesen – mondanánk mi – igénylik a kommunikációt, közlést.

Fájó közelség

A szenvedéshez és boldogsághoz még hozzáadódott valami: a hit, az Istenbe vetett hit. Kéz a kézben haladsz a halállal, s ez a találkozás a lehető legdurvább, de a legvalóságosabb is. A burundiak olyan primitív módon élnek meg hitüket, amilyen primitív az elsődleges szükségleteik kielégítésén alapuló társadalmuk. Felsőbbrendű nyugodtságot láttam bennük. De láttam egy fiatal édesapa ölében kisgyermekét, amint épp találgat adott a halálnak, mivel a malária miatt súlyos vérszegénységben szenvedett. Éreztem egy alultáplált édesanya utolsó lehetőségét, aki a nagymamára bízta a gyermekarcú hús-, csont- és bőrdarabkáját. Hallgattam egy franciatánár emlékezéseit arról az éjszakáról, amikor a felkelők betoppantak az iskola bentlakásába, hogy katonákat toborozzanak hadseregükbe és megölik azokat, akik nem engedelmessékednek. S amikor láttam, hogy „primitív” hittel teremtik meg a kapcsolatot Istennel, arra a következtetésre jutottam, hogy a „szerencsés sorsjegy” kihúzásával – azzal, hogy a világnak erre a részére születtem, s hitem olyan körülmények között fejlődött, ahol adott a szeretet és biztonság – még egyáltalán nem vagyok magasabbrendű.

Az eukaliptuszok bódító illatán, a banánfa leveleinek nagyságán és rendezetlenségén – ami

annyira hasonlít a burundiak életére – és a meg­lepetéseket tartogató Afrikán túl, még mindig előttem van az alultáplált gyermekek szemében levő szív­bemarkoló szomorúság. Üres a tekintetük, eltűnt belőlük az öröm, tiltott a mosoly, és csak fájdalom­kat hordoznak a halál hatalmas enciklopédiájaként. S ebben a helyzetben, amikor fekete testük mintegy nyúl­ványa annak a föld­nek, amelyben születtek, elindultam Afrika sáros útjain – szó szoros és átvitt értelemben is. A kö­vetkező volt a terv: életet biztosítani az alultáplált gyermekeknek. Ám a betegség nem csak testi. Több vetülete van a helyzetüknek. Lelkük és értelmük is tönkre van téve. Nem ritka, hogy szétesett családokban élnek, nem kapnak szeretetet, elhanyagoltan hevernek saját világukban, és meghatározatlan tehetetlenségben zuhannak lefele. Nem az alultápláltakat befogadó központban szeretnék egy személytelen, hideg ágyat felajánlani nekik, hanem helyet egy olyan családban, ahol szeretik, tanítják és megmentik őket.

Burundi történetek

Jules-t 2013 januárjában ismertem meg. Be­dagadt szemeivel semmit sem látott, s a protei­hiány miatt ödémás lábai nehezen tudták meg­tartani az alig néhány kilogrammos, 7 éves kisfiút. Amikor később eltűntek lábairól a puf­fadások, szemeiben Afrika-méretű szomorúsá­got fedeztem fel. Az éhez­ő gyerekek sosem nevetnek. Az összevissza álló és szuvasodó fogsora

csak néhány hónap elteltével – és akkor is nehezen – mutat­kozott meg előttem. Ma, az ödémák eltűnése után látha­tvóvá váltak a rosszul fejlődő, vékony csontok, amelyek el­képzelhetetlenek a mi társa­dalmunkban. Jules még min­dig alultápláltságban szenved, és úgy tűnik, hogy felépülése a másokénál sokkal lassúbb, de él! Számomra ő az a gye­rek, aki elbeszélgetett a halál­lal. Burundi vörös földjén ta­láltam rá, egy kunyhó sötétjé­ben vesződve az élettel.

Visszaemlékszem, hogy Flery épp a legyek­kel „játszott”. Ugyanaz a protei­hiányos puffadt arc, ugyanaz a föld mélyéig ható szomorúság. Lábai tele voltak sebekkel, a fején levő sérülé­seket legyek dongták. Fájdalmas tehetetlenség lengte körül. Egyetlen mozdulatot sem tett, hogy elűzze a rovarokat, amelyek vézna testéből táplálkoztak. Úgy nézett ki, mintha egyáltalán nem érezne fájdalmat. Ma tovább folytatódik a játék, de már nem a legyekkel! Olyan bátorság és új iránti nyitottság van benne, amely arra készlet, hogy többet nyújts neki a tápláléknál.

Jeanette krónikus hasmenéssel került kór­házba. Meghökkenő a bőrszín veszteség! Arca da­gadt volt, szája körül fehér volt a bőre, haja pedig szőke és egyenes, és a lábai is fel voltak duzzadva. A megtévesztően gazdagnak tűnő kebelből fia, Steve az élet utolsó cseppjeit szívta ki. Egy hónap elteltével a hasmenés és az ödémák eltűntek, a bőre újra színt kapott és a haja színe meg szála­i is megváltoztak. Ma Jeanette éhezésének szegye­néről csak a szemeiben fellelhető vitaminhiány árulkodik.

A 12 éves kislányt, Alinát egy helyi lakos ott­honában találtam, akivel ideérkezésem kezdete óta dolgozom együtt a gyermekek megmenté­séért. Alinát 2001-ben, egy katolikus imádati helyiségben találták. A súlyos alultápláltságban szenvedő kislány enni­valót kéregetni ment oda. Többször is beutalták állami intézményekbe, ám a kellő kezelési­hiány és a szegénység miatt ismét­len visszaesett a betegségbe. Nagyon közel került az itt mindenütt jelen levő bajtárshoz, a Halálhoz, míg végül elfogadta, hogy Jean Marie-val lakjon együtt. Felépülése 6 hónapig tartott. Jelen pillan­atban csak korához képest alacsony testalkata árulkodik alultápláltságáról. Elemi iskolába jár, és ez év őszén kezdi el az 5. osztályt.

Jean Marie Kubwimana egészségügyi ápoló. Ez a burundi nő, akinek nem csak a testébe, hanem a lelkébe is bele van írva az éhezés emléke, sokkal jobban megérti nemzetét, mint mi. Elmondhatom, hogy tevékenységem Alina megmentésével kezdődött. Az ápoló sárból épített és szalmával fedett házába került Jules, s ez képezte a folytatását annak a munkának, aminek folyamán tulajdonképpen alultáplált gyerekek számára szeretttünk volna otthont nyújtani. Hosszú távú tervünk, hogy segítsünk ennek a burundi személynek, hogy megmentse népét, házat építsünk, ahol táplálékot nyújthatnak az alultáplált gyerekeknek, valamint előkészíteni egy önfenntartást biztosító befektetést, és „távoli örökbefogadó szülőket” találni.

Engedjék meg, hogy megemlítsen Nicolae Steinhardt nevét, aki a Biblia mellett hozzájárult ahhoz, hogy több ezer kilométer távolságra otthonomtól korlátozott megértésben közelebb kerüljön hozzám Isten. Afrikába távozásom és hazaérkezésem párhuzamba állítható a román kommunista börtönökbe való bebörtönzéssel és szabadulással. A „Boldogság naplója” című könyvből idézek: „Vakon mentem be a börtönbe (...) és tágra nyitott szemmel jöttem ki. Elkényeztetetten mentem be, és a kényeskedéseimből, finnyáskodásaimból kigyógyultan távoztam. Elégedetlenül mentem be, a boldogságot megismerve távoztam; ingerülten, érzékenyen mentem be, és úgy távozom, hogy semmivel sem törődöm. A nap és az élet keveset jelentettek számomra, de most már ízlelni tudom a legkisebb darabka kenyeret is, úgy távozom, hogy mindenképp felett csodálom a bátorságot, méltóságot, tisztességet és hősiességet.”

A jövőbe tekintve

Steinhardt előszeretettel nevezi Jézust nemesnek, bátornak, előkelőnek, s az emberi természettel ellentétesnek, s amikor felfedeztem ezt a Jézust, én is felkiáltottam: „Csak ha keresztény vagyok, akkor látogat meg minden értelemszerűség ellenére is a boldogság. Csak keresztényi voltomnak köszönhetem, hogy nem járok görcsösen, megalázva a város nappali és éjszakai utcáin, és nem leszek én is azon holttestek egyike, akiket élve sodor magával az élet folyóvize, és hogy nem számlálhatom azok közé, akik még nem értették meg Csel 20:35 verse alapján, hogy jobb adni, mint kapni.”

Steinhardt előszeretettel nevezi Jézust nemesnek, bátornak, előkelőnek, s az emberi természettel ellentétesnek, s amikor felfedeztem ezt a Jézust, én is felkiáltottam: „Csak ha keresztény vagyok, akkor látogat meg minden értelemszerűség ellenére is a boldogság. Csak keresztényi voltomnak köszönhetem, hogy nem járok görcsösen, megalázva a város nappali és éjszakai utcáin, és nem leszek én is azon holttestek egyike, akiket élve sodor magával az élet folyóvize, és hogy nem számlálhatom azok közé, akik még nem értették meg Csel 20:35 verse alapján, hogy jobb adni, mint kapni.”

Az éhező szemek láttán érzett fájdalom késztetett arra, hogy valahol a tudatalattimban feléledjen az önvédelmi ösztönöm. Egy amolyan: „Boldog vagy Tamás, mert érezted a fájdalmukat és megmentetted őket, de még boldogabbak, akik nem érezték ezt a fájdalmat és mégis megmentették őket.” Nem szeretnék tárgyilagosságot kizáró párhuzamokat vonni a két világrész között, de megtanultam, hogy nincs tökéletes, magasabb vagy alacsonyabb rendű társadalom, s hogy a civilizáció valami hamiskás és szomorú dolgot hoz magával, miközben a fejlődés hiánya megfosztja a tudomány és oktatás kényelmétől; az erény és a bűn a széphez és rúthoz hasonlóan oszlanak meg a két félteke között, és megtanultam, hogy a nevetés inkább az övék, miközben a jólét a mienk.

Az elkezdett munkát próbáltam folytatni, és felfedeztem, hogy érdemes bátor és álmodozó szemmel tekinteni a jövőbe. A konkrét A. pont és az elvont B. pont közötti minden elem ésszerű megértése csalódást, csüggedést okozhat. Ennek következtében bátorítok kijelenteni, hogy szintén a hit, az Isten országába vetett reményiségünk cselekedete az is, amikor a Jules életében levő jelenlegi A. pont és a képzeletbeli B. pont és más burundi gyerekek megmentése között állunk mi, én és önök. Meghívlak, hogy induljunk el a nemes, bátor, előkelő, s az emberi természettel ellentétes Jézus útján. Meghívlak, engedjétek, hogy meglátogasson a boldogság! ■

Kapcsolatteremtés:

Asociația Smile Burundi

bvoinescu@yahoo.co.uk

tel: 0745772807

Adományokat a következő bankszámlára fogadunk:

Titular cont: VOINESCU BIANCA ADRIANA

BANCA TRANSILVANIA Cont: RON IBAN

RO83BTRLRONCRT0238419701

Bianca Voinescu, fertőző betegségek-rezidens orvos, Kolozsvár

A băilești-i gyülekezet

A Dolj megyei Băilești városban az advent hit az 1930-as években jelent meg. Az első adventhívó csoportot egy Durac nevezetű személy alakította. Az *öreg adventista* – így nevezte őt mindenki a városban. Prédikálása nyomán két személy fogadta el az igazságot: Țoca testvér, valamint a *Lascu* néven ismert Lazăr Panea.

Țoca testvér 1935-ben úgy döntött, hogy otthona két szobájából egyet felajánl a gyülekezetnek. S így alakult meg az első adventista csoport. Ebben az időben Gheorghe Baciu lelkész pásztorlta a kis közösséget.

Isten megáldotta az adventistákat és nagyon sokan megtértek. Ilyen körülmények között Țoca testvér szobája kicsinek bizonyult. Isten Lelke megérintette Lazăr Panea testvért, aki udvarának egy részét felajánlotta, hogy a közösség ott építsen gyülekezetet. Az első băilești-i adventista gyülekezetet 1950-ben épült fel. Ebben az időben Șolea testvér volt a lelkész.

A városlakók egyre nagyobb érdeklődést mutattak Isten Igéje iránt. Ezért a helyi hatóságok

mindent megtettek, hogy megakadályozzák a nyilvános összejöveteleket, sőt még a temetéseket is.

Épp Țoca testvér feleségének a temetésén történt. Nagyon sokan jöttek el, a helyi hatóságok azonban megtiltották a családnak, hogy nappal szervezzék meg a temetést. A rájuk nehezedő nyomás miatt éjszaka kellett eltemessék elhunyt családtagjukat. A băilești-i gyülekezet azonban még az akadályok ellenére is gyarapodott. Ilyen körülmények között a testvérek elhatározták, hogy egy nagyobb telket és házat vásárolnak, hogy nagyobb gyülekezetet építhessenek.

Ám az 1990-es években már ez az épület is kicsinek bizonyult az imádók számához képest, ezért az udvaron felépítettek egy új imaházat, amit 1997-ben fel is avattak.

A băilești-i gyülekezet ma odafigyel az emberek szükségleteire, tevékenyen kiveszi részét a társadalmi és missziós munkából úgy a városban, mint a környező helységekből.

Az Úr Jézus kegyelme legyen mindannyiunkkal!

Andrei Lazăr, missziómunkás

Grönland

Grönland Földünk legnagyobb szigete. Területe kilencszer nagyobb Romániánál, lakossága pedig 60 000 fő. Bár hivatalosan Dániához tartozik, valójában a helyi kormány igazgatja a szigetet. Fővárosa Nuuk, a lakosok többsége pedig inuit (eszkimó), akik túlnyomórészt lutheránus vallásúak. Az ország kétharmada az Északi-sarkkörön túl fekszik. A határtól az Északi-sarkig valamivel kevesebb mint 800 kilométer a távolság, ezért nem csoda, hogy az összterület 80%-át gleccserek fedik, s ezek közül némelyek 3000 méter magasan fekszenek. Arktikus éghajlata van, a nyári hónapokban az átlaghőmérséklet délen 7, északon pedig 4 Celsius fok.

Állítólag az első keresztény misszionáriusok 1000 körül érkeztek a szigetre, ám az őslakosok csak 1721 után lettek keresztények, amikor Grönlandra érkezett Hans Egede lutheránus lelkész, akit az ország apostolának tartanak.

Az advent üzenet Grönlandra a halászhajók által terjesztett irodalom révén jutott el. Az első adventista misszionárius, a dániai Andreas Nielsen csak később, 1953-ban érkezett, és az év végéig már meg is keresztelte az első helyi adventistát. Ella Praestiin ápolónő 1957-ben jött

a szigetre, majd Anna Hogganvik 1959-ben egy egészségügyi-központot alapított Godthaab helységben. Sajnos az egészségügyi törvény módosításai következtében 1992-ben be kellett zárni ezt a központot. Akkoriban Grönlandon 13 adventista tag és egy gyülekezet volt Godthaab városában.

Grönland a Dániai Unióhoz, s egyben a Transz-Európai Divízióhoz tartozik. Ám ezen kívül semmi másról nem szólnak az ottani egyházi statisztikák. Szervezett gyülekezet már nincs, de mindig voltak laikus tagok, akik ott vállaltak munkát és megpróbálták megosztani az emberekkel az evangélium jó hírét.

„Grönland jeges partjáról” – a címe az egyik advent himnusz, melyet az advent elődök már az 1900-as évek elején lefordítottak magyar nyelvre is. Elmondhatjuk, hogy bár hazánkban egyetlen misszionárius sem jutott el arra a területre, Grönland neve mégis hazánk számos advent hívójét készítette imára a világszéles misszióért. De talán ma még inkább arra kellene készítenie, és még többet kellene tennünk a grönlandi emberekért.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

Késői eső

Fel kell kapaszkodnunk a magaslatokra, mert a késői eső csak 600 méter fölött esik. Jézus Krisztus még magasabbra hív. Szeretné, ha eljutnánk az Ő teljességével ékeskedő kornak mértékére. Péter egy létrát bocsát a rendelkezésünkre, hogy elérhessük a nyolc keresztény erényt. Pál elmondja, hogy küzd és szalad, s addig nem nyugszik, míg el nem éri célját, és míg olyan nem lesz, mint Jézus. Te nem szeretnéd ezt?

Felhők takarták el az eget. Friss levegőt hozott a szél s enyhén meglengette a fákat. Az emberek sietősen igyekeztek hazaérni az eső előtt. Csak én vártam nyugodtan. Arra vártam, hogy megáztasson az utolsó tavaszi eső, ám nem akart eleredni. Észak felől nagy homály közeledett, aztán északkeleten mintegy ködfátyolként leereszkedett a földre, de fent az eget valami megvilágította. Esett néhány esőcsepp, aminek sikerült összegyűjtenie kissé a port. Az emberek megkönnyebbültek, hogy megszabadultak az esőtől, és így kommentálták az eseményt: „Esett Galilea hegyei fölött, árvíz volt a Golánfennsíkon, de bennünket elkerült.”

Várom az esőt, valósággal áhítom. Ez lesz az idei tavasz utolsó esője. Felfrissülnek tőle a virágok és minden rügy virágba borul. Szemeket termel a búza és beérik az aratásra. A mező bőszes termést hoz és lesz ennivaló. Az állatoknak lesz legelő és jól megy majd sorunk. Megtelnek a medencék, és lesz elegendő víz a forró nyári hónapokra is. A késői eső mintegy megkoronázása, csúcspontja a mezőgazdasági idénynek, és ez zárja a növények ciklusát.

A környéken mindenütt esett, de ahol én voltam, ott alig fogta le az út porát. Szomorú voltam, mert arra vágytam, hogy megáztasson a késői eső. Szerettem volna máshol lenni, ahol talán úgy esett, mintha dézsából öntenék. De mégis vártam, hátha ide is eljön. Elbeszélgettem egy idős emberrel a bennünket elkerülő esőről: „Az utolsó eső nagyon érdekes,” – mondta – „csak 600 méter fölötti magasságokban esik. Elkerüli a völgyeket, síkságokat, s csak a hegyeket áztatja meg. Hát nem láttad a környező hegyek fölötti homályt? Nem láttad, hogyan tajtékzott a követ és sarat magával sodró vízáradat? Ilyen a késői eső!”

Szomorú voltam. A késői eső körülöttem mindenütt esett, de én nem tudtam róla. Örültem neki, vártam rá, de elszalasztottam. Nem tudtam egy apró, de annál fontosabb titkot: magasabbra kell mennem, az ország magaslataira, ki kell mennem a városból és fel kell mennem a hegyekre. Így korholtam magam: „Hát miért maradtam itt a völgyben? Ha felmentem volna a magaslatokra, akkor én is átélhettem volna a késői eső tapasztalatát!”

Visszavonultam a szobámba és elgondolkodtam. Megtanultam, hogy a késői eső áztatásának legfontosabb feltétele az, hogy a magaslaton kell lennem. Arra gondoltam, hogy ez a feltétel lelki téren is alkalmazható. Ha elszalasztottam az idejű késői esőt, akkor majd részem lehet belőle jövőre, ha tudom, mit kell tennem, ám ha elszalasztom az igazi Késői Esőt, akkor mire várhatnák még?

Térdre borultam és Zakariás prófétát idéztem: „Kérjétek esőt az Úrtól a késői eső idején!” (Zak 10:1), majd így imádkoztam: „Uram, a késői eső idején élünk, ami már nagyon megkésett. Küldd minél előbb az utolsó és legmagasztosabb áldásodat. Segíts Uram, hogy minél magasabbra emelkedjünk, menjünk fel az ország magaslataira, hogy a kegyesség és az igaz hit tiszta levegőjét lélegezzük be! Lelkünk erősödjön meg a szélben, és a késői eső zuhatagai újítsanak meg bennünket! Hozd el Urunk a késői esőt!”

Felix Baumgartner 39 km méteres magasságból ugrott ki, és zuhanás közben elérte az elképzelhetetlennek tűnő 1342 km/óra sebességet. Végül kijelentette: „Amikor a világ tetején állsz, egyre alázatosabbá válsz. Már nem a rekordok megdöntésére, sem a tudományos adatok megszerzésére gondolsz. Az egyetlen dolog, amit akkor akarsz, hogy életben éj haza.”

A magaslatok megváltoztatják a gondolataidat, terveidet, de még a magatartásodat is. Más szemszögből nézed a világot és mások lesznek az eszményképeid is. Minden, ami értékesnek tűnt szemeid előtt, lényegtelennek, salaknak tűnik és megpróbálsz mielőbb megszabadulni ezektől. Mások pedig nagyobb fontosságot kapnak, és arra törekszel, hogy életed részeivé váljanak. A magaslatok más emberré tesznek. És melyek ezek a magaslatok, amelyeket el kellene érned?

1. A szombat

„Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain” (Ésa 58:14). Tetszik ez a szöveg, mert a föld magaslatairól beszél, arról a helyről, ahová felvisz téged az Úr. De milyen feltételeknek kell eleget tenned, hogy odajuss? Erre az előző szöveg ad választ: „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván” (Ésa 58:13).

A szombat magaslat, de nem rideg legalizmus által, hanem a Jézussal való szoros kapcsolat révén. Amikor alig várod, hogy találkozz az imádat helyén Jézussal szombaton, amikor mindez legnagyobb örömed és boldogságod, amikor minden a Jézussal egyre szorosabb és mélysebb kapcsolat kialakításának van alávetve... Amikor megpróbálsz minden tevékenységet félretenni, bezárni a kaput minden természetes tevékenység előtt, de még a világi szavak és gondolatok előtt is szombaton... Akkor Uraddal mentél fel a magaslatra, s a szombat Ura lesz veled. Ezekon a magaslatokon pedig a Szentlélek

bőséges mennyei kegyelmében örülhetsz a késői esőnek.

2. Péter létrája

Ahhoz, hogy egyre magasabbra juss, ha egy felsőbb emeletre kell felmenned, vagy akár a padlásra vagy egy fára kell felmásznod, szükséged van egy létrára. Minden jó házigazdának a portáján van létra. Péter a lelkes apostol készített nekünk egy ilyen létrát, és meghív, hogy használjuk.

7. SZERETET

6. ATYAFIAKHOZ VALÓ HAJLANDÓSÁG

5. TÚRÉS

4. MÉRTÉKLETESÉG

3. TUDOMÁNY

2. JÓ CSELEKEDET

1. HIT

„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván” (2Pt 1:5). Felkapaszkodni a magaslatokra több erőfeszítést követel az egyszerű gyaloglásnál, ezért teljes igyekezetet kell fordítanunk rá, tehát erőt kell kifejtenünk. Milyen fokai vannak Péter létrájának? Az első a hit, amelyet a jó cselekedetek követnek. Ez után pedig alapos ismereteket kell szerezned – ez a harmadik fok. A következő két fok két különleges erény: mértékletesség és türelem. Ha nincs kellő önuralmad, nem tudsz felfele kapaszkodni. A hatodik létrafok pedig a Jézussal való szoros kapcsolatot jelenti – ez a kegyesség. A hetedik és nyolcadik fok szinte azonos: a testvéri szeretet; és minden ember szeretete. Látjátok, a közösségünkben nem csak a hozzánk hasonló embereket kell szeretnünk, hanem mindenkit, még az ellenségeinket is. Ha ezt meg tudjuk valósítani, akkor már a magaslaton vagyunk. Erre törekedjétek! Sosem fogjátok megbánni, mert csak ott fenn esik a felfrissítő késői eső.

Traian Aldea
a cernicai Adventista
Teológiai Intézet
archeológia tanára.

3. A Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértéke

A magaslatokban mindig van valami különleges és vonzó: egy különlegesebb hegycsúcs, egy híres fa, egy szobor vagy műemlék. A lelki magaslatnak van a legmagasztosabb emlékműve: a Jézus Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértéke. Íme, mit mond erről Pál: „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Ef 4:13).

Hogyan érhetjük ezt el? Nos, ez a magaslat nem egy hegycsúcs, melynek a meghódításához megfelelő lábbelire és felszerelésre van szükséged, de nem is több ezer méter magasan fekszik, ahová csak különleges ruházatban juthatsz fel, hanem ez egy különleges lelkiállapot. A hit felnőtté válását jelenti, egy folyamatos érdeklődést a mélyseges bibliai témák iránt, arra való törekvést, hogy mindig napirenden legyél a legújabb kiadványokkal, hogy sose hiányozz az imádat alkalmairól, és hogy megoszsd másokkal is az üdvösség jó hírét.

Erre a magaslatra naponta feljuthatsz, ha tanulmányozod Jézus Krisztus életét. Ha törekszel arra, hogy megértsd, és minél közelebb kerülj életének egy-egy eseményéhez, de főleg élete végső eseményeihez. Jézus nyomdokaiba kell lépned, úgy kell imádkoznod, mint Ő, úgy kell szeretned az embereket, ahogy Ő, és ha kell, akkor önmagad kell áldoznod. Ha szükséges, vedd a keresztedet és járj az Ő lábnyomain. Akkor is boldognak kell lenned, amikor szenvedned kell, és készen kell állnod lemondani e világ előnyeiről. Kész vagy követni Őt? Amikor feljutsz erre a magaslatra, a szeretet élő és valódi pillanatára, akkor a késői eső áldásában részesülsz.

„Hallottam a fegyverbe öltözöttek hangját. Nagy hatalommal szólták az igazságot... Megkérdeztem, mi okozta a nagy változást? Az angyal felelt: »A késői eső üdítőn hull Isten jelenlétéből; a harmadik angyal hangos kiáltása.«” (Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 1. köt., 182–183. old.).

„Amikor a gyülekezetek élő és munkás közösségekké válnak, a Szentlelket kapják őszinte imájukra válaszként... A Bibliára mennyei könyvként tekintenek... S akkor a menny ablakai kitárnak a késői eső kitöltetésére. Krisztus követői szeretetben egyesülnek majd... Isten nagy és ünnepélyes igazságok világosságát adta népének. Kinyilatkoztatta az üdvösség titkait, s ha ezeket az igazságokat nem használják fel, visszavonja az isteni előnyöket” (*Review and Herald*, 1890.).

Várom, hogy találkozzunk a Szent Ország magaslatain. Erre segítsen téged az Úr! ■

Mit jelent a halottakért való keresztség?

Ezt olvassuk 1Kor 15:29 versében: „Különbömit cselekesznek azok, akik a halottakért keresztesznek meg, ha halottak teljességgel nem támadnak fel?”

A címbeli kérdésre szerettem volna könnyű választ adni. A szöveg nehézségét rövidebbé adja valamint az, hogy a témával kapcsolatosan nincs más bibliai utalás, és hogy az itt leírt gyakorlat ellentmond a Biblia tanításainak.

Pál a 15. fejezetben Jézus feltámadásának valóságáról, az alapvető keresztyén tanításról beszél. A legközelebbi szövegek a feltámadás tagadásának következményeire utalnak: ha nincs feltámadás, akkor haszontalan Pál prédikálása, erkölcsössége és mindaz, ami a keresztyénséggel hozható kapcsolatba. Majd feltevődik a kérdés, hogy ha nincs feltámadás, akkor *miért keresztesznek meg egyesek a halottakért?*

A helyettesítő keresztség

Az egyik legáltalánosabb magyarázat szerint Pál arra a gyakorlatra utal, amikor valaki megkeresztesztek egy megtért vagy megtéretlen személy nevében, aki úgy halt meg, hogy előtte nem keresztesztek meg. Tertullianus utal erre a gyakorlatra, idézve a 2. századbeli marcionista hitehagyókat. Így érvelne Pál: „még a pogányok és hitehagyók is egyféle feltámadásba vetik reménységüket; mennyivel inkább kellene ezt tenniük a keresztyéneknek!”

Ez a változat azonban távolról sem biztos. A későbbi hitehagyók, akik gyakorolták a halottakért a kereszteszést, talán épp e szöveget olvasva kezdték el ezt a gyakorlatot, mint ahogyan ma teszik ezt a mormonok. Kereszteszgek azonban szükség van a hit megvallására, ám ezt a holt nem teheti meg. Nehezen elképzelhető, hogy Pál egyszerűen **eltekintett volna, vagy jelentéktelennek tartott egy ilyen hiedelmekre épülő gyakorlatot**, amely azt feltételezi, hogy valaki hiszi a keresztyén hitet, és egy másik élő vagy holt személy helyett megkeresztesztek lehetik. A Biblia kijelenti, hogy az embernek **személye-**

sen kell hinnie Krisztusban, és meg kell vallania bűneit, hogy valamelyest hasznos legyen számára a keresztség, és hogy üdvösséget nyerjen (Csel 2:38; Jn 3:16). Tehát a történelmi adatok és Pál teológiájának a megértése kizárják ezt a magyarázatot.

Újonnan megtértek

Minden elképzelhető megoldásnak szoros kapcsolatban kellene állnia a 15. fejezet központi gondolatával – a feltámadással. A *halottakért keresztesztek meg* kifejezés az újonnan megtértekre utal, akik egy keresztyén rokon vagy barát halála után lesznek keresztyénekké, s így majd feltámadáskor örülhetnek a találkozásnak. Ez a magyarázat nyelvtanilag is elfogadható és kizárja a helyettesítő kereszteszést. Azt is sugallja, hogy a meghalt keresztyén majd örömmel köszönti megtért rokonait a feltámadáskor. Ebből a megfontolásból is keresztesztek meg egyesek a holtakért. Ne feledjük, hogy ezek a szavak a feltámadás alátámasztására hangzottak el, mint ami **az egyetlen lehetőség az élők számára, hogy újra találkozzanak az elhunytakkal.**

Ez a magyarázat nyelvi szempontból is helytálló, és összhangban van – vagy legalábbis nem mond ellent – a keresztség újtestamentumi teológiájával. Sőt mi több, összhangban van a szövegben feltett kérdéssel: *mit cselekesznek azok, akik a halottakért keresztesztek meg?* Nem mondanának le keresztyén hitükről, ha tudomásukra jutna, hogy tulajdonképpen a halottak nem támadnak fel?

Végkövetkeztetés

Nehéz bizonyosságot állítani, ám ebben az esetben el kell fogadnunk azt, hogy nem rendelkezünk a szöveg teljes megértésével. De ugyanakkor elismerjük azt is, hogy ez a szöveg nem létfontosságú a hitélet szempontjából és senkinek sem veszélyezteti az üdvösségét.

Most kell hinnem és megkeresztesztek, és most kell élnem a hitemet! ■

Gabriel Işvan igazgató,
Vallásszabadság és
Kommunikációs
Osztály, Munténiai
Egyházterület

Az Isten országáról szóló példázatok – 3. rész

Máté 13. fejezetében Jézus hét példázatban vázolja fel a megváltás tervét, és világít rá, hogy mi Isten és mi az ember szerepe az üdvösség megvalósulásában. A hét közül a magvetőről szóló az alappéldázat, melyet Jézus először mondott el, és amikor a tanítványok annak értelmét felől tudakozódtak, így válaszolt: „Nem értitek ezt a példázatot? Akkor mimódon értitek meg majd a többi példázatot?” (Mk 4:13). A magvető példázata tehát kiindulópontot, értelmezési keretet nyújt a többi példázat megértéséhez.

A magvető példázata arra a kérdésre válaszol, hogy az emberek miként viszonyulnak Isten szeretetéhez, kinyilatkoztatott igazságához és megtérésre készítendő munkájához. Jézus e szerint négy típust, viszonyulási módot különböztet meg: (1.) Vannak olyanok, akik kezdettől fogva elhárítják Isten szeretetét és igazságát, Tőle függetlenül, önállóan akarnak élni. Ahogyan a kitaposott úton a búzamazag nem tud áthatolni és abban megfoganni, úgy szívükben sem talál helyet a Szentlélek jó befolyása. Nevezzük őket **Önállóknak**. (2.) Mások örömmel fogadják az Igét, de amikor szembesülnek azzal, hogy ez negatíván érinti emberi kapcsolataikat, lehetőségeiket, megtorpannak. Meghasonlanak lelkiismeretükkel, mert szeretnének továbbra is társadalmilag

vagy egy adott közösségben elfogadottak lenni, elkerülni az igazság követésével járó szegényt. Ezek az **Alkalmazkodók**. (3.) Egyesek konkrét célokat tűznek ki az életben és keményen harcolnak azok megvalósításáért. Sikereket érnek el az üzleti életben, anyagi szinten vagy karriert építenek. Az emberek támogatását és megbecsülését élvezik, sokan felnéznek rájuk teljesítményükért. Viszont értékrendjük nem azonos az Isten országa értékrendjével, életüket nem az Ige igazságához igazították, idejüket, erejüket földi, mulandó dolgokra tékoztatták. Ők az **Önmegevalósítók**. (4.) Végül vannak, akik életük mércéjének egyedül az Ige igazságát fogadják el, akiket Isten jósága megtérésre indít (Róm 2:4), attól fogva pedig az egyetlen lényeges dolog számukra, hogy Isten akaratával összhangban éljenek, ami elindítja bennük a határtalan jellemfejlődés folyamatát. A példázat őket **Gyümölcstermőknek** nevezi.

A második – a búzáról és konkolyról szóló – példázat arra a kérdésre adja meg a választ, hogy az Isten igazságához és szeretetéhez való viszony alapján mi lesz az emberek sorsa az ítéletben. A példázat itt is azzal kezdődik, hogy a Magvető jó magot vetett a földjébe; az alaphelyzetet a már ismert három jelkép határozza meg: Magvető – Jézus (az embernek Fia); jó mag – ige (igazság); föld – emberek (a világ). Az alaphelyzet értelmezése pedig az, hogy Jézus mint a testet öltött Ige minden feltételt megteremtett, hogy bűnös állapotából megszabadítsa az egyes embert, de az egész világot is. Áldozata az azt megelőző történelmi korokban megelőlegezte, és azóta mindmáig biztosítja az emberek számára az üdvösség lehetőségét. Viszont nem csak Isten küzd az ember lelkéért, hanem az Ő ellensége is, aki hatástalanítani próbálja a jó befolyást. Van, akinél már elsőre sikerül elkapni a jó magot a szívből, van, akinek a lelkiismeretét emberek megvetésével tudja megszarolni, egyesek figyelmét pedig az önmegevalósítási vágy gerjesztésével tereli el arról a lehetőségről, amit Isten valószínűleg meg az életükben. Attól függően, hogy ebben a nagy küzdelemben milyen befolyásnak engedünk, válhatunk búzává vagy konkollyá.

A jó mag jelképét Jézus az előbbi példázatban az Isten országának igéjével, igazságával azonosítja, míg itt Isten országának fiaival, de ez nem jelentésváltozás – amint első látásra tűnik –, hanem jelentésbővülés: ha életünk mércéjévé tesszük, akkor teljesen azonosulunk az igazsággal, egyik leszünk vele, „mint akik újonnan születtek, nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által” (1Pt 1:23). Genetikailag senki sem születik búzának vagy konkolyoknak – Isten fiának vagy a gonosz fiának, amint a példázat e jelképeket magyarázza. Minden ember saját döntése alapján e kettő közül bármelyiké válhat. Bár Isten csak tiszta magot vet a földbe, csak jó befolyást áraszt az emberekre, hiszen „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá” (Jak 1:17), sőt, „azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8), de az emberek közül sokan „inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot” (Jn 3:19).

Elgondolkodtató az a mozzanat, amikor a szolgák sietnének kitépni a konkolyt a búza közül, a gazda pedig feltartóztatja őket, hogy várjanak az aratásig. Ahogyan a szolgák a gazdát, a világegyetem lakói is késlekedőnek gondolhatják Istent az ítélethozatalban: „Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még?” (Jel 6:10). De végtelen bölcsessége folytán Isten tudja, hogy pontosan mikor kell közbelépnie az emberi történelemben, mikor érkezik el az aratás pillanata, mert „nem késik el az ígéréssel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pt 3:9). Sokan azok közül, akiket most még az angyalok (szolgák) is konkolyként látnak, Jézus eljövetelekor búzának bizonyulnak majd, akiknek megtérését Isten kívárja, mert előre látja a Szentlélek értük végzett kegyelemteljes munkájának végső eredményét. Mennyivel kevésbé van rálátásunk nekünk Isten Lelkének titokzatos munkájára, melyet most még általunk talán elveszettek vélt emberek szívében végez. Ne siessünk hát ítéletet mondani, sőt teljesen mondjunk le erről, hiszen az Atya „az ítéletet egészen a Fiúnak adta” (Jn 5:22). Egyesek, akik most még teljesen elvetik Isten igazságát (Önálló), akik magukban egyet értenek azzal, de félnek állást foglalni az emberektől való félelem miatt (Alkalmazkodók), vagy akiket annyira lefoglalnak a világ dolgai, az érvényesülés vágya, hogy teljesen megfeleljenek Isten Igéjéről (Önmegvalósítók), valamikor a Gondviselés irányította körülmények hatására

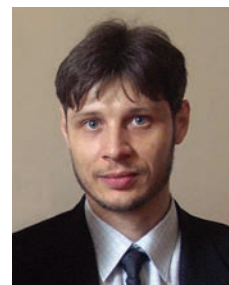
szívükbe rejtik az Isten beszédét és az üdvösségre vezető útra térnek, s ha nem is lesz e földi életben idejük és módjuk, „száz annyit teremni”; de megtermik a „harminc annyit”. „Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Ímé, a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg reggeli és estvéli esőt kap.” (Jak 5:7)

Ám vigyázzunk, ha felismertük magunkban a konkoly valamely tulajdonságát, forduljunk szembe a bűnnel még ma. Ne álljunk ellene a lelkiismeret figyelmeztetésének, mert nem ismerjük Isten hosszútűrésének végét az életünkben, és valahányszor szembefordulunk figyelmeztetésével, még jobban megkeményedünk, végül pedig észre sem vesszük, hogy teljesen kiteszítotuk Istent a szívünkben.

Mikor vet konkolyt az ellenség a búza közé? Amikor az emberek alszanak. Mihelyt csökken a lelki érzékenységünk és tompul az erkölcsi érzékünk, ezzel arányosan védtelenebbek vagyunk a gonosz befolyásával szemben. Észre sem vesszük, hogy nem tudunk különbséget tenni jó és rossz között, jobb és bal kezünk között, akár csak a niniveiek. „Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá, s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, a az édest keserűvé!” (Ésa 5:20)

Talán sohasem volt ennyire viszonylagos az igazság és erkölcs fogalma, mint manapság. De azt is kimondhatjuk, hogy ezek már-már kiveszett, vagy legalábbis pejoratív fogalmak: esztelen, aki egyáltalán mer egyetemes igazságról és erkölcsről beszélni. Kit érdekelnek ezek? Lassan megszokhattuk, hogy mindenkinek egyformán elfogadható igaza van valamilyen szempontból, és minden mellett lehet és szabad érvelni. A szabadság ketrecbe zárta az igazságot. Mert az embernek fogalma sincs, hogyan lehet felelősségteljesen élni vele. Az önállóságot, az alkalmazkodást és az önmegvalósítást a korszellem teljesen pozitív fogalmaknak ismeri el. Három olyan erény, amely nélkül nem lehet eredményes az életünk. Légy független, rugalmas és érd el a céljaidat! És miközben ezt teszed, hátat fordítsz Istennek. Mert „van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út” (Péld 14:12).

Végül, az aratás idején azt mondja majd Jézus az aratóknak: „Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégesse; a búzát pedig takarítsátok az én csűrőmbé” (Mt 13:30). ■

Mezei Áron, szerkesztő

A hetednapos adventisták és az egészség

Ez a cikk megjelent a *Ministry* 2014-es februári számában.

Atavaly volt 150 éves az adventista egészségügyi üzenet. A Michigan állambeli Otsego városában 1963. június 6-án Isten közölte Ellen G. White által, hogy az adventistáknak sokkal nagyobb figyelmet kellene szentelniük az egészségre és az életmódra. Ez az első fontosabb látomás készítette arra a Hetednapos Adventista Egyházat, hogy világszinten vezető szerepet vállaljon az egészségügy terén.

Az amerikaiak egészsége a 19. században

A 19. században az egészségügyben siralmas állapotok uralkodtak. Ezek távolról sem voltak olyanok, amelyeket normálisnak tartanánk. Renne Schoepflin írta: „A 19. század elején az amerikai betegek és orvosok olyan látásmóddal rendelkeztek az egészségre és a betegségekre vonatkozóan, amely éles ellentétben áll a mai amerikai látásmóddal.”¹ Az orvosok és ápolók nagyon kevés vagy talán semmilyen képzéssel sem rendelkeztek. A gyógyításban dohányt vagy más gyilkos kábítószer alkalmaztak, s megesett, hogy oly sok vért vettek a betegektől, hogy ez halálukat okozta. Minden hatodik újszülött meg sem érte az egy éves életkort. A várható élettartam 35 év volt. Semmit vagy nagyon keveset tudtak a táplálkozásról, mivel „mellőzték a gyü-

mölcsöket és zöldségeket”. És a köztisztaság is hagyott kívánnivalót maga után. Egyes jelentések rámutatnak arra, hogy az amerikai átlagember akkoriban nagyon ritkán, vagy talán egyáltalán nem fürdött meg élete során.²

Ilyen körülmények között jelentek meg az egészségügyi „reformátorok”, akik az egészséges életmód új módszereit hirdették. Sylvester Graham például bemutatta az új, „Graham” névre keresztelt étrendjét, s ezzel új étkezési szokásokra tanította az embereket. Dr. James C. Jackson a New York állambeli Dansville-ban egy intézményt alapított, ahol vízzel és más természetes gyógymóddal kezelte betegeit.³

A szombatünnepelők egészségügyi kezdeményezései az 1850-es években

A szombatünnepelő adventistákat és vezetőik zömét az 1850-as években különösen nem foglalkoztatta az egészséges életmód, mivel el voltak foglalva a „jelenvaló igazság” prédikálásával. A szombatünnepelők 1851-ig azokat a teológiai hitalapelveket részesítették előnyben, amelyek önzonosságukat határozták meg, és örömmel osztották meg hitüket másokkal.⁴ Amikor például egyes hívők feltették a kérdést, hogy egyáltalán egészséges-e a disznóhús, James White azt válaszolta, hogy az egészséggel kapcsolatos viták „csak elterelik Isten népének figyelmét, és a testvériség elméjét elfordítják a maradék egyház jelenvaló, fontos munkájától.”⁵ Ellen White pedig kiállt férje véleménye mellett. Az 1863-ban kapott látomása előtt öt évvel írta: „Láttam, hogy a disznóhússal kapcsolatos véleményeitek nem ártanak, ha megtartjátok csak magatoknak, ám ti ezt a kérdést valóságos próbakővé tettétek, s cselekedeteitek nyilvánvalóvá tették ezzel kapcsolatos meggyőződéseiteket. Ha Isten azt kéri népétől, hogy hagyja el a disznóhúst, akkor Ő meg fog győzni erre vonatkozóan... Ha egyházunk kötelessége tartózkodni a disznóhúsfo-

gyasztástól, akkor Isten legalább két vagy három személynek ki fogja ezt nyilatkoztatni. Ő fogja erre vonatkozóan kiképezni egyházát.”⁶

Az adventisták azonban valós aggodalmak miatt kényszerültek arra, hogy beszéljenek az egészségről. Miközben a jelenvaló igazságot prédikálták, az egészséges életmód miatt szenvedtek és haltak meg. Az adventizmust tulajdonképpen az eltűnés veszélye fenyegette, mivel lelki vezetők nem figyeltek saját egészségükre.

James White egészségi állapota például az 1860-as években nagyon megromlott testi, értelmi és érzelmi szenvedései miatt. Ellen G. White leírta, hogy múltbeli „kellemetlen emlékeket”, mélységes érzelmi szenvedéseket élt át újra. James a munkatársai miatt is nagyon hamar dühös lett, és nem volt megbocsátó lelkülete. Éppen ezért az 1863-ban kapott látomás java része James White életmódjára vonatkozott.⁷ Tulajdonképpen James 1865-ben bénult le első alkalommal a túlhajszolt életmód és kimerültség következtében.

J. N. Andrews, aki a Hetednapos Adventista Egyház első hivatalos misszionáriusa volt, szintén beszélt az akkori szokásokról:

„Nem dohányoztunk és nem fogyasztottunk alkoholt, de szinte semmit sem tudtunk az egészségtelen ételekről... Én személyesen azt hittem, hogy a régi túró elősegíti az emésztést. Ne mosolygójatok meg balgaságomat. Ha jól emlékszem, ezt »szabványos egészségügyi előírásokból« tanultam. Azt sem tudtam, hogy egészségtelen a húsos és kolbászos, túl zsíros és fűszerezett lepény. Hétköznapi dolognak tartottuk a forró vajjas kekszet, a lángost, a disznóhúst minden formában, a savanyúságot, konzerveket, teát, kávé, stb. A szellőztetésről pedig semmit sem halottunk...”

Nem volt jó egészségi állapotom, amikor 21 évesen beléptem a keresztény munkába...

Ha megértettem volna a helyes táplálkozás szabályait és az alapvető higiéniai elveket, akkor sokkal jobban helytálltam volna a kimerítő munkában. Röviden azonban ez az én történetem: valamivel kevesebb mint öt év alatt teljesen kimerültem. Elment a hangom – s úgy gondolom, hogy véglegesen. A látásom is komolyan károsult, és nem tudtam pihenni sem nappal, sem éjjel.”⁸

Az első adventista történész J. N. Loughborough is beszámolt étrendjéről: „Nagyon szerettem a húst. Reggelire zsíros disznóhúst fogyasztottam, főtt húst ettem délben és hidegfelvágottat

vagy marhahúst vacsorára. Legkedvencebb étel a disznósült saftjába mártott kenyér volt.”⁹ Nyilvánvalóvá vált, hogy az adventizmusnak és a vezetőknek is gyökeres változásra van szükségük.

1863, és ami utána következett

Ilyen körülmények között Isten az adventistákat 1863-ban egy látomásban emlékeztette az egészség fontosságára. Ellen G. White így írt erről:

„Láttam, hogy mostantól különösen vigyázunk kell az Istentől kapott egészségünkre, mivel a mű még nem fejeződött be... Isten műve nem követeli meg tőlünk, hogy áldozzuk fel az egészségünket. Minél jobb egészségnek örvendünk, annál jobban fogjuk végezni a munkát... Láttam, hogy szent kötelességünk vigyázni az egészségünkre, és másokat is meg kell győznünk erről... Kötelességünk beszélni, küzdeni a mértéktelenség minden formája és a túlzások ellen úgy

a munkában, mint az élelem felhasználásában, a folyadékok, az orvosságok és a serkentőszerek fogyasztásában. Aztán irányítuk az embereket Isten tiszta és magas orvossága, a tiszta víz felé, amely hasznos a gyógyításban, az egészség megőrzésében, a tisztálkodásban, és örömeinkre is szolgál.”¹⁰

Egyszerű volt az isteni üzenet: fontos az egészség, s a hetednapos adventistáknak erre egyre nagyobb figyelmet kell szentelniük.

Ez az egyszerű elv változtatta meg az advent mozgalmat, s tette világszinten élenjáróvá az egészséges életmód népszerűsítésében. Ennek következtében az adventisták építették fel az első egészségügyi intézményt – a *Western Health Reform Institute*-t. Később ez lett a híres *Battle Creek Sanatorium*. S még ugyanabban az évben kiadták az első időszakos folyóiratot: a *Health Reformer*-t. Adventista ifjakat, például John H. Kelloggot, arra

A Battle Creek-i szanatórium épülete és orvosi személyzete

A Loma Linda-i Szanatórium épülete és orvosi személyzete

bátorítottak, hogy az orvostudományt tanulmányozzák. Később, 1905-ben Ellen G. White látónoki vezetése által – akit John A. Burden segített – az adventisták megvásárolták azt a földterületet Kaliforniában, amely később a Loma Linda-i szanatóriumnak (*Loma Linda Sanitarium*) adott helyet.¹¹ Majd 1906-ban megalakították az egészségügyi evangélisták egyetemét (*Loma Linda College of Medical Evangelist*).

Ma a hetednapos adventisták rendelkeznek a világon az egyik legelterjedtebb protestáns egészségügyi intézményhálózattal. Hatvanöt országban több mint 500 intézményünk van. A holisztikus nézőpontnak kö-

szönhetően a 21. században az adventisták a tudomány és az egészségügyi nevelés terén egyedi megvalósításokat tudhatnak magukénak. De mindez egy Istentől kapott egyszerű üzenettel kezdődött: „fontos az egészség”. Ma az adventizmus ugyanezt az egyszerű üzenetet hirdeti, s az egész világon hozzájárul ahhoz, hogy az emberek jobb és egészségesebb életnek örülhessenek. ■

1. Rennie B. Schoepflin, „Az egészség megőrzése Ellen G. White idejében”, Gary Land Kiadó (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1987), 143. old.
2. George R. Knight, „Ellen G. White elragadó kora” (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1998), 29–41. old.
3. U.o. 34–36. old.
4. Ezek közé tartoztak: Jézus második eljövetele; a szombat; a Szentély tana; a holtak állapota; és a lelki ajándékok.
5. James White, „A disznóhús”, *Adventist Review and Sabbath Herald*, 1854. május 23, 140. old.
6. Ellen G. White, „Bizonyágtételek” (Mountain View, CA; Pacific Press Pub. Assn., 1948), 1. köt; 206–207. old.
7. Ellen G. White, „Vallomás James és Ellen White-ről”, 1863. Manuscript 1.
8. J. N. Andrews, Ellen White és James White idézet, „Mértékletesség és bibliai tisztálkodás” (Battle Creek, MI; Good Health Pub.Co., 1890), 262–263. old.
9. J. N. Loughborough, „Az egészségügyi reform mozgalom történelmi támpontjai”, *Gospel of Health*, 1899. október, 175. old.
10. Ellen G. White, „Vallomás James és Ellen White-ről”, 1863. Manuscript 1.
11. John A. Burden hetednapos adventista lelkész volt, aki nagymértékben segítette a Loma Linda-i földterület megvásárlását célzó tárgyalásokat. Majd 1905 és 1915 között ő volt a Loma Linda Szanatórium főigazgatója is.

Theodore N. Leveterov igazgató, Ellen G. White Estate, Loma Linda Egyetem, Kalifornia, Egyesült Államok

A Loma Linda Egyetem

Munkahelyet keresel?

Kapcsolatfelvétel: Lk 10:2

Kinek van ma szüksége lelkészre?” Gyakran feltették nekem ezt a kérdést, amikor az oktatási programokról beszéltem. Előkelő beszélgetőtársaim bizonyára arra gondoltak, ami nemrégén még a diákok útvonalát jelentette: születés – növekedés – általános oktatás – teológiai oktatás – a tanulmányok elvégzése – lelkészi alkalmazás, stb. De mi van ma? „Mit kínálnak a teológiai szakon végző hallgatóknak az állam által is elismert oklevélen kívül?”

És nem kevesen vannak, akik a fenti, „ultra-realista” érzelmekkel egyetértenek.

Híresztelők vagy próféták?

Itt nem a teológiát végzett diákok profilját szeretném megrajzolni, hanem azokra utalok, akik előre elsiratják a pasztorálteológia szakot, mivel a hazai egyházon belül már nincs kérés lelkészekre.

A valóságban azonban az egyház sosem garantálta, hogy a végzősöket alkalmazza a misszióterületekre. De igazatok van, régen biztosabban lehettünk: több lelkészt vehettek föl, több volt a lehetőség, és az élet is nyugodtabb volt. Nem vagyok felelőtlen és nem szeretném kockáztatni a fiatalok jövőjét. Ám nem Cernicának van szüksége diákokra, hanem Istennek van szüksége hozzáértő szolgákra!

Úgy gondolom, hogy a vitát át kellene helyezni a „kiket és hány személyt alkalmaznak” fejezetből a „Istennek van-e még szüksége szolgáló emberekre” témára.

Nem az én feladatom megjósolni a holnapot, azt hogy még meddig képes lelkészeket alkalmazni az egyház. Ám célom az, hogy e sorok által is a valóságra ébresszem az értetlenül álló vagy aggódó olvasót: Isten művének folyamatosan odaszentelt életű és képzett szolgálattevőkre van szüksége. Ezt mondták nekem a szeminárium éveim alatt, és ezt a stafétát adom tovább: az üdvösség után az élet egyetlen határozott döntése nem lehet más, mint az, hogy be kell lépni az evangélium hirdetésének munkájába.

„Pálhoz hasonló munkásokra van szüksége egyházunknak ezekben a nehéz napokban, akik hasznos munkára képzetek, és mélységes tapasztalatokat szereztek az isteni dolgokban...”¹

Való igaz, hogy a pasztorálteológia szak végzettjei mindig is arról álmodoztak, hogy lelkészként szolgálják az egyházat. Az utóbbi években örömmel töltött el, hogy végzőseink közül némelyek nem szükségyszerűségből, hanem elhívásból külső szolgálati területek felé vették az irányt vagy egyházi szervezetek munkatársai lettek, míg mások egyházi intézményeinkben végeznek képzett munkát, vagy mások akár saját missziós terveiket ültetik életbe.

Hallod-e a hívást?

Hajdanán Isten emberei állították, hogy menyeyei küldetéssel rendelkeznek. Ma a valós elhívás nem csak egy óhaj, hogy az emberek üdvösséget nyerjenek, vagy hogy felhasználjon bennünket Isten, hanem egy erőteljes és következetes vágy arra vonatkozóan, hogy odaszenteljük magunkat a szolgálatra. „Iskolákra van szükség, hogy az ifjak a lehető legrövidebb időn belül felkészüljenek a missziómunkára.”²

Elragadó dolog lelkésznek lenni! Nagy előjog az Úr nyájáról gondoskodni! Megtiszteltetés Isten szolgájának lenni. Ne hagyjuk, hogy kimerült emberek meggátoljanak abban, hogy az Úrnak szenteljük magunkat. Ő él! És az egyház is él!

Lelkésznek lenni nem egy szakma vagy csupán egy karrierlehetőség, hanem Istentől kapott egyedi megbízatás, amelynek nem lehet ellenállni. Isten ránk vonatkozó akarátának beteljesedése, amely által válaszolunk hívására. ■

Marius Munteanu
elnök, Adventista
Teológiai Intézet

1. Ellen G. White, *A maradék, és az advent egyház jövője*, 10.5.
2. *U. o.* 43.2.

BACIU PINTILIE

– hűség a próbában (II)

A ma 99 éves Baciú Pintilie arra emlékezik, hogyan élte túl a nehéz fogság időszakát. **B.P.:** Összesen 12 000-en voltunk foglyok: németek, olaszok és románok. Két hétig gyalogoltunk. Egy kenyeret kaptunk napjára. Teljesen ki voltunk merülve. Végül megérkeztünk Tambovba. Körös-körül földbe ásott, számozott viskók voltak. Minden viskóba 200 foglyot zsúfoltak be.

A konyha is egy ilyen viskó volt. Minden nap kaptunk néhány apró, héjában sült krumplit, korpát és 400 gramm kenyeret. Soha nem laktunk jól. Az éhezés mellett a tífusz is tizedelt – naponta 50–60 fogoly halt meg.

Egyik éjszaka annyira éhes voltam, hogy hangosan kezdtem imádkozni: *„Uram, van vizem, hiszen havat eszem, de nincs meg a mindennapi kenyerem, Uram! Te azt mondtad, hogy sosem fogy el a kenyereünk és vízünk!”* A társaim azt hitték, hogy tífuszt kaptam: *„Félrebeszél szegény – mondták – hát honnan adjon neki Isten kenyeret?”*

Aztán mintha egy hangot hallottam volna: *„Kelj fel és menj ki!”* Pedig éjfél volt, és katonák őrizték a konyhát.

D.B.: Mit tett? Engedett a készletének még a veszélyes helyzetben is?

B.P.: Felöltöztem és kimentem. A konyha felől krumpli illatát hozta a szellő. Kivettem az illatot. Felkapcsoltam a külső lámpát és láttam, hogy a konyha lépcsőjét belepte a hó. Fogtam egy falapátot, és hajnalhasadtáig takarítottam a havat. Amikor megvirradt, az ajtó hirtelen kinyílt. Volt egy kiadott parancs: *„Az emberek éhesek, ezért a szakácsok keze ügyében mindig legyen egy hatalmas bot, mert a foglyok felboríthatják a kazánokat. Senki sem léphet be a konyhába!”*

Felkészültem a legrosszabbra. De oroszul köszöntem a szakácsnak, s ő fogadta

köszönésemet. Megkérdezte, hogy ki takarította el a havat. Bevallottam, hogy én, és hogy az én ötletem is volt. Megköszönte, majd odakiállt a másik szakácsnak, a besszarábiai Őstefánnak, hogy adjon nekem enni. A konyhában 12 hatalmas kazánban több ezer ember számára főtt az étel. Leültem s a szakács a 350 gramm csajkát színültig töltötte. Azt mondta, hogy ha kell, még ad. Három tele csajka ételt ettem meg jó étvággal. Mintha ez lett volna a legízletesebb étel a világon. Aztán kimentem és veszőből készítettem egy seprűt, majd kisépertem a konyhát. Dél körül hozták a hordókat, amelyekben a foglyok ételét szállították. Próbáltam megszervezni a hordárok munkáját, mivel az elhalálózások miatt folyamatosan változott a létszám. A németeknek és az olaszoknak nagyobb csajkáik voltak. A segítségemért cserébe kaptam tőlük egy ilyen csajkát. És már kenyerem is volt, sőt másnak is adhattam belőle. A konyhán maradtam.

A tambovi fogolytáborból egy szibériai szénbányába vittek. Nyolcvan utaztunk egy vagonban. Minden vagonban volt két sor ágy, minden sorban hús. A sorok között középen deszkából összeütöttek egy csatornaféleséget, ahová szűksegünket végeztük, majd kitöltük a vagonon kívül. Napjára 400 gramm kenyeret, 350 gramm sózott halat és 8 deciliter vizet kaptunk.

Két hétig utaztunk. A víz sosem volt elég. Volt a vagon oldalán egy 15–20 cm átmérőjű ablakocska. Találtam némi drótot, ehhez kötöttem a saját és egyik társam nadrágszíját, a végére pedig rákötöttem a csajkát. Amikor megállt a vonat kiengedtem a nyíláson a csajkát, s amint megtelt hóval visszahúztam. Boldogok voltunk, hogy kaptunk egy-egy marék havat.

Szibériában 375 méter mélyen dolgoztunk a szénbányában. Egy nagy fúróval fejtettük a szent. Nyolc óra alatt 3–4 lyukat kellett fúrunk a fejünk fölé. Szinte lélegezni sem lehetett a por

miatt. Aztán a lehullott szenet kis csillékbe kellett lapátolnunk, amelyeket felvonó vitt fel a felszínre. Lényegében saját munkánk nyomán haladtunk előre. A lábunk alatt általában mély vájatok voltak, ezekre 40 centiméteres farönköket helyeztünk, s azon állva dolgoztunk. A kút alakú vájat két oldalát deszkával támasztottuk meg, hogy ne omoljon be. A munkavezetők oroszul utasítottak: „Menj és lapátold be a szenet a kútba!” – mondták, miközben cigarettáztak. Egyszer alattam megcsúszott a szén, én meg fejjel estem a kútba. Más szóval a szénrel együtt zuhantam a mélybe. Az oroszok azt hitték, hogy meghaltam, mert történt már ilyen baleset. Isten azonban megsegített, és belekapaszkodtam egy deszkába. Segítségért kiáltottam. Az oroszok azt kiáltották, hogy az én Istenem segített meg. Köteleket eresztettek le és kihúztak. Karcolás nélkül úsztam meg az esetet. Nem igazán értettem, hogyan maradtam életben, de hálát adtam Istennek.

D.B.: Hogy szabadult a fogolytáborból?

B.P.: Romániából politikusok érkeztek, akik a román foglyok közül toboroztak, mivel egy hadosztályt akartak létrehozni, hogy az oroszokkal együtt kiűzzék az országból a németeket és az amerikaiakat. Volt néhány pont, ami alapján feliratkozhattál. Az egyik ilyen volt a vallás- és lelkiismereti szabadság. Ez alapján jelentkeztem. A Tudor Vladimirescu hadosztályba kerültem. Tízrezen jelentkezünk. Belőlem alhadnagy lett, és ott, Oroszországban jártam egy évig tiszti iskolába.

Emlékszem, egy olyan helységbe értünk, amelyet hevesen támadtak a németek. Mellettem volt egy orosz, akinek folyamatosan beszéltem Istenről, miközben ő kitartóan állította, hogy nincs Isten. Amikor a németek elindították a támadást, arra lettem figyelmes, hogy az orosz az egyik fa tövében imádkozik: „Uram, Uram, ments meg!” Megkérdeztem, hogy most már hisz Istenben? Azt válaszolta: „talán igen”. Erre azt mondtam neki: „De miért csak akkor keressük Őt, amikor szükségünk van Rá? Gyere, keressük mindig, és legyünk az Ő barátai.” Attól kezdve többet nem beszélt velem erről.

Egy másik alkalommal Csehszlovákiában voltunk. Egy lövedékszilánk átfúrta a sisakomat és kibuggyant a vérem. Én voltam a parancsnok, mellettem pedig egy bákói káplár volt. Korábban utasítottam őt, hogy ha meghalok, értesítse családomat, és meséljen nekik rólam. Amikor láttam a vért, azonnal szóltam Vasilicának, hogy menjen és értesítse családomat a halálomról.

Ezt nem akarta elfogadni, ehelyett vett egy törlőt, bekötötte a fejemet, kivonszolt a golyózáporból, felrakott egy autóra és a kórházba szállított. A homlokomon még most is meg van a sérülés helye, pedig az acélsisak alatt volt egy vastag sapkám is, amelyben egy kétujjnyi repeszt találtam.

Az Úr segítségével véget ért a háború és 1945-ben visszatértem Romániába.

Először Pitești-en álltunk meg. Akkor már hadnagy voltam. Az emberek kijöttek, hogy megnézzenek bennünket. Írtam haza a polgármesteri hivatalhoz, hogy hol vagyok. A feleségem és édesanyám azonnal útnak eredtek. Este érkeztek meg, és a katonáktól kérdezősködtek felőlem.

Tavaszi éjszaka volt. A fiatalabb hölgy megállt előttem: „Tiszt uram, nem ismeri Baciú Pintilie altisztet?” – kérdezte. Ránéztem a számomra két legdrágább személyre és kibuggyantak a könnyeim. Magamhoz öleltem őket. A feleségem sikított, édesanyám pedig sírni kezdett. Három év után találkoztunk!

D.B.: Ön szerint még ma is van elnyomás?

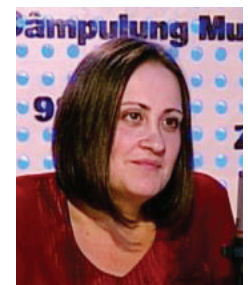
B.P.: Az elnyomás most máshonnan érkezik, ám ilyen szabadságban még sosem volt részünk. Van rádiónk és televíziónk, de az elvilágiasodás jelenségével kell megküzdenünk. Isten mindig megsegíti az embert az elnyomás közepette. Üdvöztünk eljövetelekor majd olyan embereket fogunk felismerni, akikről nem gondoltuk volna, hogy oda jutnak, és hiányozni fognak azok, akikről azt hittük, hogy ott lesznek...

* * *

Baciú Pintilie az élet viharában olyan bölcsességet szerzett, amellyel képes volt felismerni a jó és rossz közötti küzdelmet. Valóban, a mai elnyomás kevésbé látványos, mivel alattomos, de gonoszabb, mint a római üldözés.

Baciú Pintilie ma Bákóban lakik, 99 éves, és még mindig beszél az embereknek az Úr Jézus Krisztus eljövetelének jó hírééről. ■

Folytatjuk

Dana Bordeianu
ügyvéd és szerkesztő,
Radio Vocea Speranței
és Speranța TV

TKV

A TKV a következő jelmondat rövidítése: „Tovább kell vinnetek.” Moldován Vilmos lelkész egy nyilatkozatában¹ próbálta elmagyarázni ennek jelentőségét. Az ötletet egy adventista író, George Vandeman által leírt szemleltetésből kölcsönözte, amelynek hatására egy verset is írt felszentelésre váró lelkész kollegái számára. Hasonlóképpen magyarázta Timis Sándor lelkész is a jelmondatot, aki szintén részt vett ebben a mozgalomban. Felhasználták azokat az érzelmi, missziós és történelmi tényezőket, amelyek az embereket olyan lelki értékek folyamatos népszerűsítésére készítetik, amelyekért mások még a mártírhalált is vállalták.²

Az újdonságok utáni éhség

A TKV egy közösségi tevékenységet jelent, amely az adventista egyház irodalmi, hitalapelvei és ébredési felkészítésén alapul. A TKV-t 1965-ben alakította erdélyi és bukaresti lelkészek egy csoportja. Családjaikkal együtt főleg a Hargitán találkoztak, nyári időszakban tisztásokon, menedékházakban vagy hegyi túrákon. S ott imádati istentiszteletek és szemináriumok alkalmá-

val bemutatták az egyes lelkészek által előkészített, tanulmányozott, és angol vagy német nyelvből magyarra fordított anyagokat. Ezek aztán friss lelki táplálékot nyújtva a lelkészek révén eljutottak a gyülekezetekbe.

A hatóságok tudomására jutott, hogy egyik TKV találkozóan olyan anyagot osztottak ki, amely beszámolt az 1970. június 11. és 20. között New Jerseyben tartott Hetednapos Adventista Egyház Generál Konferenciájának üléséről. A 267 oldal terjedelmű anyag géppel volt írva. A hatóságok úgy értékelték, hogy a „földalatti” tevékenység és a terjesztett anyag kommunista-, rendszer- és nemzetellenes.³

A tevékenység kezdeményezői és résztvevői közé a következő személyek tartoztak: Timis Sándor, Gálfi Lajos, Faluvégi Dezső, Moldován Vilmos, Borbáth Zoltán, Kiss János, Bíró Ferenc, Nösner Gottfried, Orbán János, Fülöp Ferenc, valamint más lelkészek és természetesen családjaik is. Egy ilyen találkozó általában néhány napig tartott, és a szervezők mindig igyekeztek titokban tartani a helyszínt, időpontot és a jelenlevő személyek kilétét.

Sötét kilátások

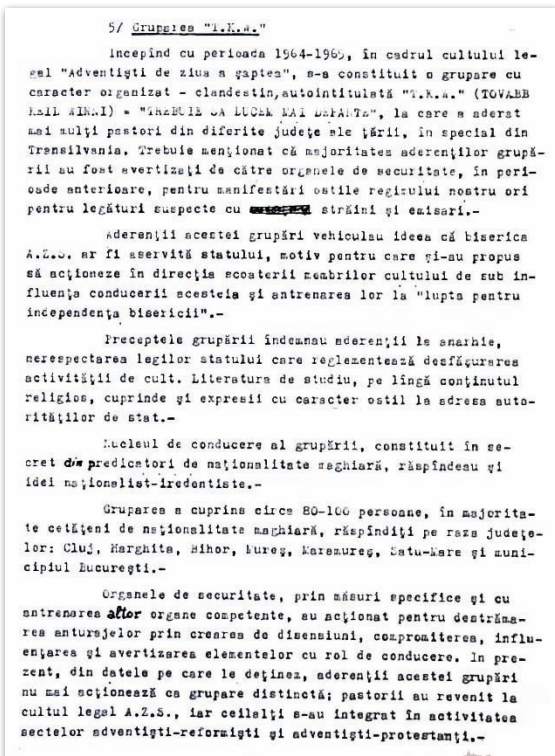
A mozgalmat a jelenlevők közül legalább egy személy elárulta. Ennek a személynek a magatartása nyilvánvaló volt a többiek előtt is. A Securitate tudomást szerzett a tevékenységről.

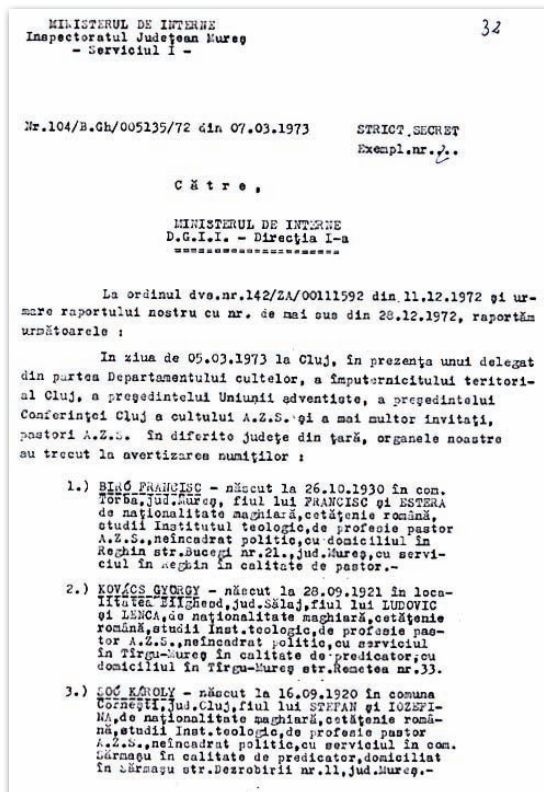
Kihallgatások következtek. Az akkori társadalmi és politikai helyzetben mindez rendszerellenes tevékenységnek minősült.⁴ S mivel a résztvevő lelkészek általában magyarok voltak, sovinszta megnyilvánulásnak tekintették. E mozgalommal kapcsolatosan számos – többé-kevésbé megalapozott – vélemény látott napvilágot. A résztvevők elmondása és a felhasznált anyagok alapján nem állítható, hogy a mozgalom a román állam ellen irányult volna. De főleg a lelkési karban sokféleképpen értelmezték, kezdve azzal, hogy némelyek megvetették a kezdeményező személyeket, míg mások elismeréssel tekintettek rájuk, de voltak olyanok is, akik azt állították, hogy a mozgalomban részt vevő személyek tulajdonképpen a Securitate besúgói.⁵

Ám a mozgalom különleges népszerűségnek örvendett, mivel a tagság lelki éhségét hivatott kielégíteni, amit az ismeretterjesztő anyagok általános hiánya okozott. A TKV szervezői többek között ezen úr betöltésére törekedtek.

Jutalom és felelősség

A résztvevők közül egyeseket megdöbbenett és elégedetlenséggel töltött el az, ahogy kezelték ezt az ügyet. A hatóságok tudomást szereztek a mozgalomról és vigyáztak arra, hogy minden lelkész tudomást szerezzen róla, majd kihallgatásokat végeztek, de senkit sem büntettek meg. Nem tudtak megbüntetni egy olyan csoportot, amelynek egyes tagjai a hatóság emberei voltak. Ám ezt a feladatot az unió és az egyházterületek vezetésére bízták, mert ezek a fórumok nem

dicsérhették és méltathatták azt, amit a hatóságok elmarasztaltak. Az unió bizottságának 1973 áprilisában megejtett ülésén ⁶ határozat született a következő lelkészek visszaminősítéséről és pénzbeli megbüntetéséről: Timis Sándor, Moldován Vilmos, Gálfi Lajos és Faluvégi Dezső. A többiek megrovásban és figyelmeztetésben részesültek.⁷

Moldován Vilmos lelkész az unió bizottságához intézett átiratban adott hangot elégedetlenségének e bánásmóddal kapcsolatosan.⁸ Az adventista egyház akkori vezetősége azonban semmilyen formában sem reagált beadványára.⁹ A Securitate – bár szembenálló félnek tartotta – értékelté Moldován Vilmos lelkész tárgyilagosságát. A hatóságok nem engedhették meg maguknak, hogy kicsússzon a kezükből egy olyan egyház, amely új anyagokat óhajt, hogy azokat megvitassa lelki élete megújulása érdekében. Ezért – a TKV esetén okulva – megszervezték az „Írányadó értekezleteket”, amelyen lelkészek és a helyi gyülekezet szolgálattevői vettek részt. Az ott terjesztett anyagok társadalmi is teológiai jellegűek voltak – ha egyáltalán nevezhetjük így. Ezeknek a találkozóknak legalább két érdemük volt: kölcsönösen megismerték egymást a lelkészek és a jelen levő tagok; és fény derülhetett arra is, hogy úgy a lelkészek, mint a tagok köréből ki az, aki együttműködik a hatóságokkal.

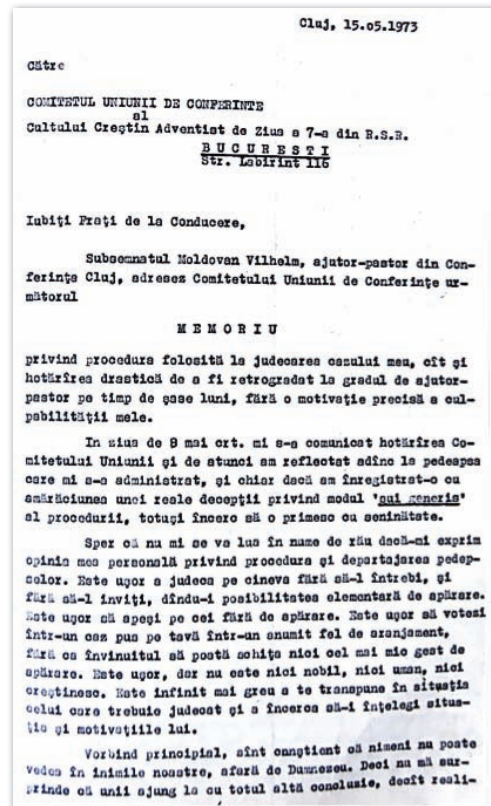
Idővel a TKV lelkesedése alábbhagyott, s az egyik lelkész (Csongvai Károly) beadta a felmon-

dását.¹⁰ Mások kivándoroltak Németországba (Bíró Ferenc, Orbán János stb.), s így maradt a TKV emléke a maga történelmi varázsával és a megfelelő tanulságokkal.

Akkor igen. És ma?

Ma 40 év távlatából tekintünk a romániai adventista történelem eme fejezetére, és megpróbáljuk az ismeretek fényében értékelni mindezt. A vitákon túl azonban értékelnünk kell egyes lelkészek és tagok azon igyekezetét, amellyel előkészítették és a gyülekezetek rendelkezésére bocsátották az egyház életére vonatkozó ismeretterjesztő anyagokat. S mindenképpen értékelendő az, hogy éveken keresztül sikerrel jártak még a kommunista elnyomás közepette is. A vizsontagságos időkben volt bennük lelkesedés, odaadás és áldozatkészség. Ma kedvező időket élünk, rendelkezésünkre áll az internet, a szabad információ-áramlás, és szinte befogadhatatlan mennyiségű nyomtatott anyag. A rádió és televízió által hirdetett evangélium emlékeztet bennünket a jövődölésekre. És mindezeknek örülünk, mivel Isten művének szolgálatában állnak, s ebben a munkában mi is részt veszünk. De van kellő lelkesedés bennünk? Ez nem csak egy költői kérdés. ■

1. ACNSAS. *Fond documentar Berna*. Dosszié I, 137611, 5. köt., 24. old.
2. ACNSAS. *Fond documentar Berna*. Dosszié I, 137611, 5. köt., 43. old..
3. ACNSAS. *Fond documentar*. Dosszié 145, 1. köt., 105. old.
4. ACNSAS. *Fond Documentar*. Dosszié 150, 11. köt., 28. old.
5. ACNSAS. *Fond Documentar*. Dosszié 000145, 1. köt., 69. old.
6. Arhiva CTN. *Dosszié* 5/4. 7.61. old; 1. sz. határozat. 1973. ápr. 17/12
7. ACNSAS. *Fond Documentar Problema AZS*. Dosszié 16522, 2. köt., 32–33. old.
8. ACNSAS. *Fond Documentar Berna*. Dosszié I, 137611, 5. köt., 8. old.
9. Arhiva CTN. *Dosszié* 5/4. 7.54. old.
10. ACNSAS. *Fond Documentar*. Dosszié 145, 1. köt., 143. old.

Iosif Suciú lelkész,
Dél-Erdélyi Egyház-
terület

Az advent történelem sajátos fejezetei

Írta: Dumitru Popa

Ez a cikk a *Curierul Adventist* 1991. februári számában jelent meg.

Hogy megismertessük a Mindenható gyermekei érdekében megtett közbelépéseit, hogy az új nemzedéknek, egyházunk ifjúságának lehetőséget adjunk megismerni közösségünk történelmét – amely nem minden esetben olyan volt, mint amilyennek ismerik –, a *Curierul Adventist* hasábjain bemutatjuk az advent történelem sajátos fejezeteit. Ezek drámaisággal telített pillanatok, Isten gyermekeinek, szolgálói hűségének és kitartásának a példái, akik elmondhatták Pál apostollal együtt: „több fáradság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által” (2Kor 11:23).

1942. december 28-át írtunk. Tehát az Úr születésének ünnepe utáni napokban történt, amikor a keresztény emberek szíve és lelke még közelebb állt ahhoz, Aki üdvösségünk érdekében emberi testet öltött a betlehemi jászolban. S ekkor jelent meg a 927-es dekrétum, amelyet Ioan Antonescu tábornagy írt alá, s Ioan Petrovici, a Nemzeti Kultúra és Vallásügyi miniszter ellenjegyzett. Ez, a csupán négy cikkelyből álló rendelet a következőképpen hangzott:

I. cikkely. Az 1928. április 22-én megjelent vallásügyi törvény 24. pontja, valamint az 1929. augusztus 3-án meghozott törvényt módosítások a következőképpen módosulnak:

„24. pont. A vallási egyesületek (szekták) működését a Nemzeti Kultúra és Vallásügyi Minisztérium engedélyezi a Minisztertanács által előírt feltételek értelmében.

Az engedély visszavonható.

Az engedély visszavonását nem szükséges megindokolni, mivel ezt a kormánynak jogában áll megtenni.”

II. cikkely. A törvényesen létező vallási egyesületek (szekták) felszámoltatnak és úgy is maradnak.

III. cikkely. Az egyes vallási egyesületek (szekták) telekkönyvbe vagy a törvényszéki átiratokba beírt ingatlanjai, valamint az anyagi alapok állami ügykezelésbe kerülnek az egyesületek levéltáraival együtt. Jelen cikkelyben megjelölt javak a Nemzeti Kultúra és Vallásügyi Minisztériumhoz kerülnek a helyi törvényszékek elnöki határozata alapján, a Polgári Törvénykönyv 66. b. pontja előírásainak értelmében.

IV. cikkely. Hatályon kívül helyeztetik a Vallásügyi törvény 53. pontja.”

Kelt: 1942. december 28, Bukarest.

Antonescu tábornagy,
Románia államfője
és

I. Petrovici prof., Nemzeti Kulturális
és Vallásügyi Miniszter.

Az akkori idők napilapjait fellelőzve a következő címetek találtak:

„A szekták felszámolása”; „A szekták veszélyeztetik a nemzetet”; „Történelmi reform – a szekták felszámolása” (Aurel Popa professzor). „A nemzet lelki egységét fenyegető szekták” (*Timpul*, 1943. január 19.).

Az *Altarul* című napilap 1943 januári számában Toma Culcea a következőket írta: „Mindannyian tudjuk, hogy a szekták veszélyt jelentenek mind az egyházra, mind pedig az államra nézve. Olyan tanaik vannak, amelyek ellentétben állnak az ortodox felfogással, de a román nacionalizmussal is, s ezek – nyíltan vagy burkoltan – egyaránt károsak hazánk politikai és vallási létezésére.”

Az 1942. december 28-án kiadott 927-es rendelet értelmében országszerte bezárták az adventisták, a baptisták, az evangéliumi keresztények és más vallási egyesületek imaházait, s ezeket rakták

rakká, mozitermekké, műhelyekké, stb. alakították át. Ebben a helyzetben a hívőket arra kényszerítették, hogy nyilatkozatot írjanak alá, mely szerint lemondanak vallási meggyőződésükről. Félelmükben némelyek aláírták ezeket a nyilatkozatokat. A hívők nagy többsége azonban kitarított meggyőződése mellett. Azokat, akik nem voltak hajlandók aláírni – különösen vidéken – télvíz idején letartóztatták és meghurcolták (közöttük voltak nők és idősek is) egészen Bukarestig. Ott aztán igazságos bírósági eljárást színlelve nehéz börtönövekre ítélték őket. Az efféle „keresztényi” ténykedések következtében Popov testvért 25 évre, míg másokat hosszú börtönövekre ítélték.

S mintha mindez nem lett volna elegendő, Veniamin Pocitan előterjesztett egy kérést Antonescu tábornagy elé, amelyben azt javasolta, hogy a szektásokat küldjék a Dnyeszteren-túli Bug helységben levő munkatáborba. Ez azt jelentette, hogy tömegesen deportáljanak adventistákat, baptistákat és evangéliumi keresztényeket. Antonescu egyetértett a javaslattal és azonnal intézkedett, hogy rendelet szülessen erre vonatkozóan. El is készült egy határozattervezet, amelyet Vasiliu tábornok, a Belügyminisztérium helyettes államtitkára készített elő a „szektások” munkatáborba való hurcolására vonatkozóan. Ioan Antonescu tábornagy még Veniamin Pocitan unszolása ellenére is több ízben halogatta a rendelet aláírását. Vasiliu tábornok nyilatkozatából kitűnik, hogy Antonescu azért halogatta a rendelet aláírását, mert túl nagyszámú román állampolgárt kellett volna olyan területre deportálni, amellyel kapcsolatosan kételyei voltak, hogy Romániához fog tartozni a jövőben is.

Ebben az időszakban azonban a helyi főispánok már rendelkeztek. Ilyen volt Muscel megye vezetésének 1942. június 4-én kelt 10892. rendelete, amelyet Teodor Nicolae főispán írt alá, majd küldött ki a polgármesteri hivataloknak és a megyei csendőrségi alakulatoknak. Ez is arra a tényre mutat rá, hogy már 1942 júniusától kezdődően elkobozták a vallási csoportosulások levéltárait annak ellenére, hogy a felszámolási rendelet csupán azon év decemberében jelent meg. Ilyen értelemben jelentek meg azok a jegyzékek, amelyek a Bug helységben levő munkatáborba deportálandó személyek neveit tartalmazták. A rendelet a következőképpen hangzott:

„Közhírré tétetnek a következők:

Ioan Antonescu tábornagy úr és államfő elrendelte, hogy mindenkit, aki vallási szektához tartozik, azonnal küldjenek a bugi munkatáborba.

Ennek érdekében a rendőrségi-, csendőrségi alakulatok és a helyi szervek sürgősségi eljárással készítsék el a szektások és vallási egyesületekhez tartozó személyek jegyzékét, és adják át a főispáni hivatalnak, hogy az a maga során küldje el a Belügyminisztériumhoz, amely előkészíti a Dnyeszteren-túli területekre való deportálást.

A csendőrség a közjegyzőkkel együtt az Anyakönyvi Hivatal feljegyzései alapján megállapítja, hogy az illető személyek mikor és milyen szektába iratkoztak be.

Mindezek után a jegyzékeket meg kell számozni, majd zárolni és pecsételni kell, majd át kell adni a járásbíróknak. Ezek a maguk során ellenőrzik a lapok számát és a bejegyzések pontosságát. Jelen közlemény előírásait alkalmazni kell az egész megyében, beleérve Cimpulung várost is.”

Hasonló rendelet természetesen az ország minden megyéjében született. Nagyon nehéz időszak volt ez. A felszámolt egyházak több százezer családjának az élete forgott kockán. Gyerekekről, női személyekről és idős betegekről volt szó... Az ő meghurcolásuk gyakorlatilag a végüket jelentette.

Am a tömeges deportálás veszélye nem érte el a hivatalos szervek által remélt hatást a hívők körében. Ellenkezőleg. Mint az apostoli egyházban, akik nem ijedtek meg a fenyegetéstől és nem írták alá a hitüket megtagadó nyilatkozatot, még eltökéltebbek lettek félelem nélküli meggyőződésükben.

A rendelet megindokolásában a következő áll: „Olyan vallásos egyesületek és szekták jelenléte, amelyek tanai és szertartásai nem egyeznek népünk ideológiájával, folyamatos veszélyt jelent nem csak a többségi egyházra, hanem az államra nézve is.

Ezek a betiltott vagy engedélyezett vallási egyesületek (baptisták, adventisták és evangéliumi keresztények) általában idegen eredetűek, amelyeket nemzetközi prozelita megnyilvánulásokat nemzetközi prozelita megnyilvánulás által ültettek át országunkban, s melyek nemzeti egységünk megbontását tűzték célul, melynek alapjául ősi hitünk áll, amely maga a román felfogással és életmóddal azonosítható.

A szekták az állam túlzott vallási engedékenységének köszönhetően fejlődtek, amely úgy tartotta, hogy az ortodox egyház képviselőinek papi tevékenysége a népi hagyományokkal és erkölcsi erények támogatásával elégséges lesz az alattomos hittérítő tevékenységek hatástalanítására, s mindezt a szektások és támogatóik ki is használták.

Emellett a szektákat törvénytelenül támogatták nemzetközi központjaik is.

A baptistákat és adventistákat az Amerikai Egyesült Államok, illetve Anglia kormánya is támogatta, valamint ezen országok sajtóorgánumai is, mivel elnyomásként állították be a Romániában ezen vallási egyesületek elleni intézkedéseket.

Ebben az ügyben jelentőségteljes az a fájdalom megállapítás, miszerint az idegen hatalmak segítségéhez folyamodó szektások nagy része román nemzetiségű. Ilyenek például a baptisták és az adventisták is.

A szektások sorai az ortodox vallásúak körében levő ellenzékiek miatt gyarapodhattak, s ez még pontosabban meghatározza e tévelygő vallási csoportosulások valós politikai törekvéseit, melyek saját vallási gyakorlataik meghonosításának álarcá mögé bújva próbálják aláásni az ősi egyháztól elválaszthatatlan állam nemzeti egységét. S ez megszeményben beigazolódott a jelenlegi szent és felszabadító háborúban is.

A besszarábiai csendőrségi szervek jelentéseiből kitűnik, hogy a szovjet megszállás idején a vallási egyesületek és szekták általánosságban előnyöket élveztek, mivel propagandájuk nagymértékben könnyítette a kommunista elvek terjesztését, s így jó táptalajként szolgált az anarchia elterjedéséhez.

A nemzetközi politikai helyzet diktálta különleges körülményeket figyelembe véve a román állam joggal hoz meg sürgősségi lépéseket lelki egységének megőrzése érdekében, melyet különböző vallási egyesületek (baptisták és adventisták) próbálnak megbontani olyan államok vallási támogatásával, amelyekkel háborús viszonyban állunk.

A Romániában létező vallási egyesületeknek és szektáknak el kell tűnniük, mivel a széthúzás melegágyai, s ezen felül vegyes összetételükkel teljesen eltérőek a román nemzeti és totalitárius államformától.”

Nemzeti Kultúra és Vallásügyi Miniszter,
I. Petrovici professzor

Ebben a helyzetben Dumitru Florea testvér, az Unió elnöke, aki abban az időben tartalékos tiszt volt, Antonescu tábornagy elé lett idézve. Florea testvérnek korábban még volt alkalma

szóba állni az államfővel, amikor még 1925-ben Angliában volt diák az adventista Waterford főiskolán, és rendeznie kellett a katonai helyzetét. A londoni román nagykövetségen találkozott Ioan Antonescuval, az akkori londoni katonai attaséval. Akkor sokat beszélgettek a vallásról. Antonescu különös figyelmet szentelt a vallási ügyeknek, s a fiókjából elővett egy Bibliát, és azt mondta Florea testvérnek, hogy ő is tanulmányozza a Szentírást.

Most azonban Florea testvér a román hadsereg tisztje egyenruhájában jelent meg a tábornagy irodájában. Az államfő elcsodálkozott, hogy tisztje egyenruhában látja őt. Florea testvér a rá jellemző tömörséggel számolt be a beszélgetésről:

– Tábornagy úr, Dumitru Florea alhadnagy jelentkezett parancsára.

– Uram, azért hívtam ide, hogy felszólítsam, a legrövidebb időn belül mutassa be, mint az adventista szekta vezetője, hívei neveinek és címeinek jegyzékét. Gondolom, tudja, hogy minden betiltott vallási felekezet és szekta tagját munkatáborba küldjük.

– Tábornagy úr, alázatosan jelentem, hogy ezt nem tehetem meg.

– Hogyan?

– Valóban, ezt én sosem tehetem meg.

– A román hadsereg tisztjeként hogy merészel megtagadni felettese parancsát? Tudja maga, hogy mit kockáztat ezzel?

– Tábornagy úr, ön előtt mint lelkész és a Romániai Hetednapi Adventista Egyház vezetője állok, s ebben a minőségemben védenem kell hitestvéreimet. Ha úgy gondolja... küldjön engem és családomat a munkatáborba, de nem tehetek eleget parancsának. Isten áldja tábornagy úr.

Dumitru Florea testvér gondterhelten tért haza. Dánielhez hasonlóan összegyűjtötte az övéit, és beszélt nekik az egyház válságos helyzetéről, majd gyötörödvé imádkoztak Istenhez. Akkor csak ennyit tehetek és ez volt az egyedüli hely, ahová folyamodhattak megértésért és segítségért. A menny Istene meghallgatta könyörgésüket és közbelépett. A zoltárossal együtt teljes szívvel mondhatjuk mi is: „Hatalmasan cselekedt velünk az Úr” (Zsolt 126:3).

Az 1942-es év végén, illetve a következő év elején, a háborús fronton egyre rosszabb lett a helyzet.

Sztálingrádnál vereséget szenvedett a német hadsereg, s ez teljesen megváltoztatta az állapotokat a többi fronton is. A németek kezdtek visszavonulni, s az új helyzetben már senki sem gondolt a deportálásokra. Isten más elfoglalt-

Dumitru Florea
a Romániai Hetednapi
Adventista Egyház
elnöke (1936–1955)

ságot adott a hatóságoknak. Időnként egy-egy harcias főispán bizonyos nyomásnak engedve még megszéllőztette a deportálás fenyegetését. Ez tűnik ki a Kolozs-Torda megye főispánjának, dr. Timbrunak 1943. április 26-án kelt 25590. számú rendeletéből:

„Felszólítjuk a községi polgármesteri hivatalokat, rendeljék el, hogy a különböző szektákhoz tartozó személyek 1943. június 1-jéig csatlakozzanak egy törvényesen elismert vallásfelekezethez, különben nem temethetik halottaikat a temetőkertekbe, és deportálásra számíthatnak

a Dnyeszteren-túli területekre. Jelen rendelet végrehajtását jelenteni kell folyó év június 1-jéig.”

Mint tudjuk, az események felgyorsultak. Isten közbelépett az elnyomottak érdekében.

Így épült Krisztus egyháza. Isten gyermekei és szolgálói alázattal, szerénységgel és hűséggel nem saját életüket kímélték, hanem kiálltak Isten és egyháza mellett a legnehezebb időkben is. „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatóan árnyékában nyugoszik az. Azt mondom az Úrnak: én oltalmam, váram, Istenem Őbenne bízom!” (Zsolt 91:1-2). ■

A Román Unió megalakulásának pillanata, Bukarest, 1920

TOMIS SZALONOK – 1920. JÚLIUS 8–11.

Munténia, Olténia, Moldva, Besszarábia, Bukovina, Erdély, Bánát és a Körösvidék 1918-as egyesítése egy teljesen új helyzetet eredményezett. Az adventisták minden területről összegyűltek, hogy megalapítsák a Hetednapos Adventisták Evangéliumi Közösségének Unióját. A több mint 2000 tag részéről – 682 küldött képviseletében – határozat született a Munténiai, Moldvai, Erdélyi Egyházterületek, valamint a Bánság-Körösvidéki Misszióterület létrehozására. Ezzel egy időben szeminárium, nyomda és egészségügyi intézmény megalapításáról is döntöttek. Az 1920. július 8-11-én létrejött találkozó helyszíne az akkori Tomis Szalonok volt.

Csudák

Mivel Ő „*nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul, és csudákat megszámlálhatatlanul*” (Jób 9:10), karikázzátok be azokat az igehelyet, ahol az alábbi szövegek találhatóak:

1. Micsoda az ember – mondom – hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá?

2Móz 4:1 Zsolt 8:5 Jel 2:12

2. Ha pedig a felhő nem szálla fel, ők sem indulának el, míg csak fel nem szálla.

2Móz 40:37 Zsolt 20:5 4Móz 24:1

3. Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.

Rút 1:15 Neh 3:3 2Kor 11:27

4. A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.

1Jn 4:18 Lk 15:14 Móz 22:28

5. Az Úr nem hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istentelenekek kívánságát pedig elveti.

5Móz 22:2 Péld 10:3 Dán 5.6

Királyok a Bibliában

A sárga kockákba írjátok be a királyok neveit az alábbi meghatározások szerint:

- A: 2Krón 36:5
- 1: 2Krón 36:2
- 2: 1Kir 2:25
- 3: Ezsdr 1:2
- 4: 1Kir 1:43
- 5: Préd 1:1
- 6: 1Kir 16:23
- 7: 1Sám 17–24

		4.			3.					
			5.							
	1.									
A.								2.		
					7.					
							6.			

Alina Chirileanu
társigazgató,
Gyermekosztály,
Román Unió

		N								
		O							Z	
I	R	M	O	6.					Y	
		V							H	
		T	U	V	S	Z	D	V	K	
		V			U		I	I	Y	
		S			R		A	N	O	
		2.		M	I	K	O	A	I	V
					Z	D	D	I	I	
					C		S.	V		
					3.			4.		

MEGOLDÁS:

„Isten színe előtt”

„Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt.” (2Tim 4:1)

Érdekes teremtmény a kaméleon: egyszerre két irányba lát, s színét is a külső körülmények függvényében képes változtatni. S teszi ezt nem csak védelme érdekében, hanem azért, mert egyszerűen tetszik neki. Lelki téren azonban az ilyen képességek hiányosságokká válnak. Kétösségre utal az, ha két úrnak szolgálunk, vagy ha egyféleképpen jelenünk meg Isten előtt és másféleképpen az emberek előtt. Az evangélium a „képmutató” kifejezést használja, és azt mondja az ilyen embereknek, hogy „jaj néktek” (Mt 23:13).

Az Ige folyamatos prédikálása – a leglényesebb keresztény foglalatosság a hit születése, növekedése és egészsége szempontjából (Róm 10:17; Mt 4:4; stb.) – csak akkor hatékony, ha folyton „Isten színe előtt” állunk. Amikor engedünk a kísértésnek és az emberek előtt fitogtatjuk kegyességünket, az Üdvözítő figyelmeztetésének hatáskörébe kerülünk: „Vigyázzatok, hogy alimizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál” (Mt 6:1).

„Kiknél megvan a kegyességnek látszata” (2Tim 3:5) – ez szomorú előjelnek számít a vég idején, amikor a „facebook” divat magunkról alkotott hamis képeket terjeszt. Két híres tanú próbál meggyőzni arról, hogy milyen tragikus buzgó keresztény képében tetszelegni, miközben csupán csak néhány hamvadó parazsunk maradt, ami ráadásul mindent befeketít.

Az első Bálám, aki Istenre tekint (4Móz 24:15), de ezzel „egy időben” látja Bálák kincseit is. Látja a „Jákból származó Csillagot” (17. vers), mégis úgy dönt, hogy egy hulló és kihalt csillag vezérlését választja beteljesületlen vágygal: „Haljon meg az én lélkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!” (4Móz 23:10).

A második pedig Kajafás, a szomorú emlékü főpap, aki kiválóan fogalmazza meg az Úr Jézus halálának üdvözítő rendeltetését: „Jobb, hogy egy ember vesszen el a népért” (Jn 18:14). Kajafásnak azonban semmi haszna nem származott a világ Megváltójának halálából. Neve visszafordíthatatlanul kapcsolódott Isten testet öltött Fiának elítéléséhez.

Ilyen időt még nem éltünk a történelemben, hisz minden a rendelkezésünkre áll annak érde-

kében, hogy a posztmodern és az advent előtti világnak hirdessük az örök evangéliumot, ám eközben magunkért keserünk vagy egyszerűen csak görcsösen állunk, látva, hogy nem haladunk előre. A végzetes emlékezetkihagyás varázsa miatt beleolvadunk a háttérbe és elfelejtjük, hogy folyamatosan „Isten színe előtt” állunk, és hogy a számadás ideje a küszöbön van.

Miért nem akarnak megkeresztelkedni a lelkük? Szép és nagyszívű ifjaink miért nem találják helyüket az általunk gyülekezetnek nevezett intézményben? Miért fárasztjuk magunkat feszültségekkel, személyes ellenségeskedéssel, vitákkal, amelyek rombolják a lelket, a családokat és gyülekezeteinket? Eltelik a munkanapunk és feltesszük a kérdést, hogy egyáltalán komolyan kell-e venni a Bibliát; hogy vajon nincsenek közöttünk „beépített” emberek; vagy hogy kire kellene hárítanunk a felelősséget, mert „elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg” (Jer 8:20). Ha az emberek színe előtt állunk, akkor nem csoda, hogy ilyen gondolataink támadnak.

„Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botrányozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor” (Csel 24:16). Pál nem engedte, hogy megmérgezze őt a kaméleoni lelkület. A feltételezések, rosszindulatú szavak, világi kívánságok, a rideg és feszült légkör mind eltűnnek, amikor kivetjük magunkból őket és arra törekszünk, hogy „Jézus Krisztus színe elé” álljunk. Meglátjuk Őt a kereszten, elképzeljük, hogy eljön az ég felhőin, és az Ő dicsőséges határidőnaplóját látva azonnal kidobjuk saját szerencsétlen határidőnaplónkat. Elkezdünk szent dolgokkal foglalkozni, meggyűlöljük a bűnt, megérezzük a Gondviselés kezét és minden pillanatban Isten jelenlétében élünk, mivel „mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13). Két „záró éneket” ajánlok: „Lásd, színed elé járulok” és „Jézusommal szemtől szembe” című közös énekeinket. Úgy énekeljünk, hogy majd az ítélet napján megállhassunk „Isten és Krisztus Jézus színe előtt.” ■

Teodor Huțanu
a Román Unió elnöke.

Csak 100 évben egyszer történik ilyen! Légy ott!

2014. május 31. – ÜNNEPI MEGEMLÉKEZÉS

cernicai Adventista Teológiai Intézet

A *Curierul Adventist* CENTENÁRIUMA

Szombat délelőtt:
Ünnepi megemlékezési
program

Szombat délután:
Rendkívüli koncert,
melyet a bukaresti
*Stefan Demetrescu Teológiai
Líceum* kórusa ad elő

100
*Curierul
Adventist*

1914 – 2014

*Curierul
Adventist* 2014

*Curierul
Adventist* 2000

*Curierul
Adventist* 1980

*Curierul
Adventist* 1970

*CURIERUL
ADVENTIST* 1960

CURIERUL ADVENTIST 1949

CURIERUL MISIONAR 1937

Curierul Misionar 1914